

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTA ROMÂNIA

ANUL XLVII
IULIE — AUGUST 1969

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>Un sfert de veac</i>D. Popa
<i>Curățirea inimii</i>I. Tachici
<i>Lucrarea dreptății Sale</i>D. Popa
<i>Pregătește-te pentru veșnicie</i>C. Alexe
<i>Approape de Dumnezeu</i>M. T. Pîrvan
<i>Nădejdea și bucuria de mâine</i>A. Doroftei
<i>Iubirea de oameni</i>V. Florescu
<i>Umblarea în căile Domnului</i>H. Artinian
<i>Ca toți să fie una</i>C. Adv.
<i>Harul</i>T. Niculescu
<i>Creșterea în har</i>V. Laszlo
<i>Atotputernic Tată (versuri)</i>Florin Lăiu

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă Românie. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116

Redactor :
DUMITRU POPA

Un sfert de veac

de la eliberarea Patriei noastre

23 August 1944 — 23 August 1969

A stăzi, la aniversarea unui sfert de veac de la eliberarea țării noastre de sub jugul fascismului, steagurile marilor biruințe filfite cu strălucitoare apoteoză pe întinsul plaiurilor noastre străbune.

Intreaga suflare Românească respiră de un sfert de secol atmosfera de pace, speranță, de încredere în destinele acestui minunat și harnic popor, încredere în Conducătorii lui luminați, și în instituțiile țării care au reușit să inspire marile idei sociale ale prezentului, să sensibilizeze mulțimile cu obiective generoase, să stimuleze inspirația și să descătușeze energiile creatoare ale întregului nostru popor.

Și ce năvalnic irumpe aceste energii nesecate ale națiunii noastre, ce într-un flux continuu schimbă și preface fața țării de la un capăt la celălalt al ei. În generația noastră, sub ochii larg deschiși ai copiilor noștri, poveștile cu sfărîmă piatră, sfărîmă munți, se dovedesc adeva. Căci „înțelegerea și făurirea conștientă a istoriei, este prima virtute a unui popor devenit stăpîn pe soarta sa“.

„Istoria are în aceste calde și luminoase zile de august pentru poporul Român tîlcul adînc... ce cuprinde într-un tot, trecutul, prezentul și viitorul său“.

„Un sfert de veac de la marile act de conștiință și voință, de demnitate și eroism al poporului nostru spre realizarea

D. POPA

* * *

sa liberă și deplină. Un sfert de veac într-un trecut milenar zbuciumat și glorios, un sfert de veac dintr-o eră nouă al căru arc deschis spre viitor este scrutat cu bărbăție și încredere de privirile unei națiuni ce-și cumpănește cu înțelepciune puterile și își înfăptuiește cu cetezanță și dirzenie cele mai nobile țeluri, cele mai avîntate idealuri. Stăpîn pe destinele sale, poporul român eliberat de cătușele și stihiele rinduielilor trecute... înaintează victorios pe acel curs al istoriei cuprins în formula lapidară dar plenară în semnificație... „Saltul omenirii în domeniul libertății“.

Da, 23 august 1944 a însemnat traiectoria ascendentă a acestui salt, zorile ce și-au conturat perspectivele lor și poporul Român și-a început drumul său spre progres, bună stare, libertate, pace și fericire. De atunci, etapele biruințelor au însemnat pe răbojul vremurilor noi, ocazii de bucurie. Satele și orașele și-au schimbat înfățișarea. Zdrențele ruinelor aduse de război și mizerie, cocioabele vremurilor trecute, au fost lepădate și o haină din cărămidă și piatră, din beton și marmură, din fier și aluminiu, a fost îmbrăcată. O aliniere per-

fectă se costată în orizontală — care bucură ochiul și satisface inima — și o luminoasă perspectivă în verticală arată astăzi harta țării noastre.

Faima hărniciei, înțelepciunea conducerii și năzuința păcii poporului român a trecut de mult fruntariile țării, demonstrînd vitalitatea mereu tînără a unui popor milenar și locul cîștigat prin muncă și principialitate socialistă, printre națiunile independente ale lumii.

Iar pentru continuitatea acestor realizări, la o scară mai mare, mai avîntată, mai îndrăzneată, Congresul al X-lea, acest Forum al Țării, a jalonat viitorului programul destinat să confere noi și îndreptățite străluciri zilei de mîine a patriei.

Iată de ce, noi, credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea, cu ocazia acestei sărbători naționale, aducem lui Dumnezeu rugăciunile noastre de mulțumire pentru cele ce a asigurat în trecut țării noastre și Bisericii Sale, și-L rugăm să-și întindă mîna Sa ocrotitoare peste glia noastră, să dea El izbîndă tuturor planurilor de viitor elaborate de Conducătorii încercați și înțelepți ai țării. Să ne ajute să oferim lui Dumnezeu închinarea noastră sinceră și curată și neamului nostru hărnicia brațelor noastre, dragostea și influența sfințitoare a familiilor noastre, elanul sufletului nostru și atașamentul neștrămutat gleei țării noastre!

Curățirea inimii și sfințirea vieții

C a poet inspirat al lui Israel, David a exprimat gânduri de o rară și sublimă frumusețe. El a transpus descoperirea divină în exprimări și forme poetice care rămân neîntrecute. Cuvintele psalmilor lui răscolesc adâncurile sufletului omenesc și îl stimulează să caute după Dumnezeu, după pace și după desăvârșire. În versetele citate mai sus, David nu-și exprimă numai o dorință arzătoare și solemnă a sufletului său, ci, descoperă ceva din marea problemă spirituală a veșniciei.

El se ruga să fie cercetat de Dumnezeu. Supus cercetării divine, el își dădea seama de posibilitatea desăvârșitei cunoașteri. Această descoperire nu-l făcea să fugă de Dumnezeu, ci apropia, în vederea unei cunoașteri a Lui plină de posibilități spirituale. Psalmistul dorea după desăvârșirea vieții, după cunoașterea deplină a inimii sale, în vederea lucrării sfințitoare legată de marea problemă a veșniciei; pentru acest lucru se ruga el lui Dumnezeu.

În experiența vieții lui, David înțeleșese să nu-și ascundă fărădelegile și păcatul, și să nu fugă de Dumnezeu. El a mărturisit cu profundă amărăciune abaterile inimii sale nestatornice. Și sub apăsarea temerii ca nu cumva în ungherele ascunse ale inimii sale să nu rămână ceva necunoscut, nemărturisit și neiertat, el cerea: „Cercetează-mă Dumnezeule, și cunoaște-mi inima”.

Nevoia acestei cercetări este nevoia fiecărui suflet omenesc care are legătură cu Dumnezeu, și care vrea să se angajeze în luptă cu păcatul. Ne va fi de o mare binecuvântare spirituală, ca rugăciunea lui David, să alcătuiască și propria noastră rugăciune înaintea Domnului Dumnezeuului nostru, ca El să ne cerceteze, să ne cunoască și în îndurarea Sa să ne pună pașii pe calea veșniciei.

Aceasta formează cea mai mare și mai urgentă nevoie a fiecăruia dintre noi în parte, și aceasta formează, și cea mai serioasă problemă a bisericii.

Cu toții avem nevoi diferite de ordin material și spiritual. Dar trebuie să apreciem care este cea mai mare și mai urgentă dintre ele. Ori cât am crede că noi înșine putem hotărî importanța și urgența în cele spirituale, tot mai bine știe a face aceasta Dumnezeu. De aceea să-L rugăm pe El să ne cerceteze și să ne arate nevoile noastre. El știe cum stăm fiecare din-

I. TACHICI

* * *

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima!

Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile!

Vezi dacă sînt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” Ps.139, 23—24.

* * *

tre noi și ne va adresa în mod direct solia de care avem cea mai urgentă nevoie. El este gata să ne dea totul. El care ne-a dat pe Fiul Său, nu va reține nimic din cele ce ne sînt necesare pentru binele nostru spiritual și pentru mîntuirea noastră.

Dar mai înainte de orice, El are o cerere pe care ne-o adresează și de care depinde totul: „Fiule dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele”. Prov. 23, 26. A da inima noastră lui Dumnezeu, este actul cel mai necesar de care depinde binecuvîntarea și fericirea noastră. Domnul vrea să ne curățească inima de ori ce mînjitură a păcatului și apoi să o stăpînească cu o putere sfințitoare. Domnul o vrea pentru Sine, pentru că a jertfit totul pentru cîștigarea și mîntuirea noastră.

Într-o împrejurare, Duhul lui Dumnezeu s-a manifestat cu putere în adunarea credincioșilor. După terminarea serviciului divin, pe fețele credincioșilor care se îndreptau spre casele lor, se citea o vădită pace și fericire. Un frate se oprește în fața unui grup care sta de o parte, și cu o explozie de fericire exclamă: „Astăzi mi-a vorbit direct mie Dumnezeu. Simt că a cercetat inima mea. Aș vrea să simt mereu această stare fericită”. A părăsit grupul în exclamații scolare aducînd cuvinte de mulțumire și de laudă la adresa bunului Dumnezeu.

Privind această scenă și auzind aceste cuvinte, în mine s-a produs un gând care dănuie și astăzi. Ce ar însemna dacă experiența aceasta binecuvîntată, ar mai fi și a multora dintre frații și surorile noastre, ba chiar a Bisericii întregi? Ce ar fi dacă fiecare dintre noi ar lăsa pe Domnul să-i cerceteze inima? Ce ar urma dacă fiecare am accepta ca în propria noastră viață

să se producă cea mai hotărîtă lucrare pentru schimbarea definitivă a inimii? Ce ar avea loc cînd fiecare am lăsa pe Dumnezeu să se ocupe direct de noi? Am sta în fața celei mai mari minuni pe care Dumnezeu o aștepta de mult de la noi. Această lucrare formează nevoia cea mai urgentă și cea mai mare a vieții noastre. Ea ar aduce o experiență sublimă. Lucrarea lui Dumnezeu s-ar termina în noi și chinuitoarea istorie a păcatului și-ar încheia tragedia. Mirele ceresc ar veni și Mireasa ar fi gata pentru cer.

„Cercetează-mă, Dumnezeule”, este strigătul rugăciunii lui David. Această rugăciune este sublimă și plină de solemnitate. Cererea aceasta este impresionantă, dacă nu chiar înfricoșată. Această lucrare de cercetare va fi făcută în mod sigur de Domnul Dumnezeu. Fie că este implorat sau nu, El va cerceta în dreptate pe fiii oamenilor. Această lucrare va fi făcută sub forma unei judecăți amănunțite asupra faptelor noastre. Dar aici, David ne îndeamnă să-L implorăm să facă această lucrare. Cererea aceasta poate fi adresată numai de cineva care a ajuns să cunoască pe Dumnezeul său. Cel care are în sufletul său o legătură intimă cu Mîntuitorul, va dori această cercetare, care dă la iveală totul. Nimic nu rămîne ascuns cunoașterii Sale. David știa bine lucrul acesta; de aceea se ruga: „Cercetează-mă după marea milă a Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, Doamne”.

Sufletul care dorește după curățire și sfințire, viața care vrea să se predea lui Dumnezeu și inima care a optat pentru mîntuire, se va cutremura în fața lui Dumnezeu. El cunoaște motivele fiecărei fapte și în fața Lui sînt deschise toate acțiunile și tainele sufletului nostru. Egoismul, cu toate formele lui ascunse care a stricat și pervertit firea omenească, va fi dovedit ca formînd mobilul faptelor din viața multor creștini.

Lucrarea pe care noi nu sîntem în stare a o face, trebuie să cerem să o facă Dumnezeu pentru noi. Faptele pe care noi le credem bune, El ni le va arăta ca fiind în realitate mînjite de păcat. Numai El ne poate convinge că faptele noastre bune sînt totuși ca o cîrpă murdară. Noi nu putem face aceasta și nici nu putem în mod liber să recunoaștem. De aceea trebuie să ne cerceteze Dumnezeu. El va face această

lucrare cu măiestrie și gingășie, dar și cu fermitate. Altfel nu ne-am putea da seama de rău. Fieea noastră a ajuns așa de stricată și pervertită încât ne este greu și aproape imposibil să smulgem inima noastră de sub puterea păcatului.

Lubiți frați și surori, să cugetăm serios la necesitatea acestei lucrări de cercetare. Ea trebuie să ne ducă la o reală cunoaștere de noi înșine și la o acțiune hotărâtă pentru schimbarea inimii noastre, printr-o puternică solie de pocăință. Sfatul divin dat credincioșilor sub forma unei porunci este: „Păzește-ți inima mai mult decît orice, căci din ea ies izvoarele vieții”. Prov. 4, 23.

Cel ce dorește să aibă parte de mîntuire, va trebui să se supună profundului proces al pocăinței, în vederea unei schimbări fundamentale a inimii. Insa omul nu se poate schimba pe sine, oricît de puternică i-ar fi exercitarea voinței. El nu are în el, puterea care să facă și să desăvîrșească această schimbare. Puterea regeneratoare în vederea mîntuirii trebuie să vină de la Dumnezeu. Schimbarea inimii și lucrarea sfințitoare a caracterului nu pot fi făcute decît numai de Duhul Sfînt. Toți credincioșii trebuie să se supună acestei puteri și să lucreze cu efort continuu de voință, pentru a obține o deplină biruință asupra oricărui rău din viață.

Să nu ne amăgim pe noi înșine crezînd că dacă am ajuns să corectăm un oarecare obicei rău, sau, dacă în vreo privință am avut biruință în împotrivirea păcatului, am ajuns la adevărata viață în Hristos. Pe lingă o părere greșită, în aceasta este și o grozavă amăgire. Lucrarea pocăinței este mult mai cuprinzătoare și ea este posibilă numai dacă începe din inimă. Zi de zi, inima noastră trebuie convertită față de mîndria păcatului și zi de zi trebuie supusă puterii sfințitoare a Duhului Sfînt. Inima trebuie adusă în stare de a nu mai asculta de înclinațiile și patimile firești, ci, de principiile dreptății divine.

Adevărata ascultare de poruncile lui Dumnezeu, izvorăște dintr-un principiu; iar acesta trebuie să-și aibă rădăcina în inimă. Altfel inima rămîne stricată și rea. Dintr-o inimă cu adevărat renăscută va izvorî continuu o dorință arzătoare după dreptate, iubire și bunătate. Esențialul vieții de credință este credințioșia față de Mintuitorul nostru și trăirea Lui în inima noastră. Prezența Lui în noi ne va aduce în stare să facem binele din principiu.

Despre această puternică dar și miraculoasă lucrare a Duhului Sfînt îi vorbea Domnul lui Nicodem. O putere sfințitoare poate stăpîni continuu ființa noastră. Înclinațiile nepotrivite pot fi supuse și smulse din inima noastră; în locul lor pot să apară simțămînte nobile, gînduri înălțătoare, fapte sfînte și preocupări veșnice. Viața Domnului Hristos, devine în acest fel un ideal fericit pentru noi și ființa noastră este inzestrată cu trăsături de ca-

racter care dezvăluie natura firii dumnezeiești.

Puterea sfințitoare a acestei transformări își arată primele efecte în legăturile noastre cu cei din jurul nostru. Dar acestea se mai arată și prin faptul că eul nostru nu mai tronează și egoismul nu mai cere să-i fie recunoscut dreptul absolut. Puterea sfințitoare a harului lui Dumnezeu conduce întreaga noastră viață la sacrificiu, și la o totală schimbare în relațiile de stimă, iubire și considerație față de frați, societate și familie. Această schimbare schimbă totul în bine și transformă întreaga viață în cerească generozitate.

Este foarte greu ca omul să se cunoască pe sine. Pentru cel cu inimă firească este chiar imposibil aceasta, deoarece el nu vrea să se supună unei profunde analize. Înainte de vestita mîntuire „cunoaște-te pe tine însuși”, pe care filozofii Greciei antice au transformat-o în curent de gîndire și preocupare, în dorința de a contribui la disciplinarea omului, profetul Ieremia arăta adevărata realitate a firii omenești cînd întreba: „Poate un Etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi face binele, voi, care sînteți deprinși să faceți răul?”

Sub imperiul păcatului, sărmana ființă omenească a ajuns să posedo o fire curioasă, cu puternice și rafinate înclinații spre rău. Omul a ajuns cu o putere foarte slabă în a decide pentru sine însuși. Deseori sîntem surprinși și șocați de răul pe care sîntem în stare să-l facem. Generație după generație se perindă și puterea de a se împotrivi răului devine tot mai slabă. Chiar ce-i ce au făcut o alegere pentru mîntuire, sînt într-o situație foarte periculoasă.

Pavel vorbea că a descoperit în firea omului două legi, care se războiesc continuu, și că fenomenul de respingere se dă pe terenul inimii fiecărei ființe. Această stare este produsă de păcat; și, păcatul este cea mai mare problemă a noastră. Omul este supus unor influențe psihice diferite. Uneori ne surprindem a avea gînduri vrăjmașe gîndurilor lui Dumnezeu. Deseori rostim cuvinte care ne produc urmări de adîncă durere sufletească. Iar adesea sîntem zguduți și uluiți de faptele noastre rele și neasemănătoare cu ale Mintuitorului nostru. O forță din afară intră în dinamul inimii noastre și cu o putere stăpînitore ne îndeamnă la bine sau la rău. Influența este puternică, lupta este dură, dar noi care ne-am deprins să facem răul, trebuie să ne întărim hotărîrea pentru bine și a decide de care parte să fie biruința.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne descoperă un mare și tragic adevăr cum că „inima este nespuz de înșelătoare și deznădăjduit de rea, cine poate s-o cunoască”? Iubite frațe și soră, putem spune că știm și noi că inima unuia sau a altuia

este rea; putem aprecia în dreptul unora multe rele; chiar și facem lucrul acesta. Dar nu este bine așa; ci, să știm să zicem și să simțim fiecare, că inima mea și inima ta este înșelătoare și deznădăjduit de rea. Să nu încercăm să fugim de acest cutremurător adevăr.

Cuvintele din textul nostru sînt inspirate și ele sînt în totul adevărate. Noi putem să încercăm să contracțăm sau să tăgăduim aceasta, în dorința de a fugi de adevăr. Dar ori ce încercare de a schimba acest fapt, va da greș dacă nu admitem starea noastră și nu reușim la singura cale și putere în stare să rezolve problema schimbării inimii noastre.

Noi trebuie să fim îngrijorați de starea și soarta inimii noastre înclinată spre rău. Domnul Isus zice: „Ceea ce iese din om spurcă pe om. Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gîndurile rele, aciderile, furtișagurile, lăcomiile, vicleniile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și spurcă pe om”. Marcu 7, 20—23. O altă listă de păcate, care izvorăsc din inima noastră este arătată de Pavel în Rom. 1 29-32: „Astfel au ajuns plini de ori ce fel de nelegiuire, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sînt șoptitori, birfitori, uritori de Dumnezeu, obraznici, trufași, laudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvînt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă. Și măcar că știu hotărîrea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sînt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac”.

Iubite frațe și soră, inima noastră are ceva din păcatele arătate în aceste liste? Dacă noi înșine nu putem descoperi aceasta, deoarece inima și firea noastră ne este așa de dragă, atunci roagă pe Dumnezeu să ne cerceteze El și să ne arate inima așa cum o cunoaște El și numai atunci ne vom da seama de noi înșine.

Este nevoie de o analiză atentă, sinceră și totală a inimii noastre. Dacă nu o putem face, atunci cu disperare să ne rugăm să ne cerceteze Dumnezeu. Să ne arate starea deznădăjduit de rea a inimii noastre, ca apoi să primim îndemnul puternic de a recurge la Mintuitorul nostru, care nu obosește iertînd. Să ajungem pe Golgota, la piciorul crucii și să-L simțim pe Cel care a fost răstîgnit pentru noi și care ne așteaptă cu brațele iertării Sale deschise.

Fără de această lucrare spirituală, totală și desăvîrșită, chiar cei mai buni creștini stau sub amenințarea unei teribile amăgiri. Este o pierzătoare amăgire să credem că stăm bine în credință, cînd nu stăm; este o amăgire să credem că sîntem neprihăniți cînd faptele arată altfel; este o grozavă amă-

gire să credem că „sintem bogăți, că nu ducem lipsă de nimic, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol“. Aceasta este într-adevăr o stare periculoasă și deplorabilă, în care pot fi găsiți cei din Laodicea. Ce pericol spiritual poate să fie mai grav decât acesta?

Comentind acest text, descoperirea divină face această declarație îngrijorătoare: „Nimeni nu-și poate cunoaște propriile sale greșeli. Se poate exprima o pretinsă sărăcie a sufletului, în timp ce inima nu vrea să recunoască aceasta. În timp ce în cuvinte putem vorbi lui Dumnezeu despre sărăcia noastră spirituală, inima se poate umple de mândrie pentru pretinsa sa smerenie și meritele sale deosebite“. Numai pe o singură cale se poate dobindi o adevărată cunoaștere de sine: privind, contemplind și cunoscind cu adevărat și pe deplin pe Domnul Hristos. Numai așa ne putem goli de eul nostru cerbicos și rezistent. Când ne vom da seama pe deplin de aceasta, rugăciunea sinceră și inspirată a sufletului nostru va fi: „Doamne ia-mi inima; căci eu nu pot să o dau. Ea este a Ta. Păstrează-o curată, fiindcă eu nu pot să o păstrez pentru Tine. Salvează-mă în ciuda mea însumi, și a eului meu slab și neasemenea lui Hristos. Modelează-mă, șlefuește-mă, ridică-mă în sfere curate și sfinte, unde bogatul fluviu al iubirii Tale, poate inunda sufletul meu“.

Acest stadiu al experienței noastre religioase trebuie atins. Efortul nostru spiritual trebuie depus în a ne consacra pe deplin lui Dumnezeu. Rezultatele depline ale predării noastre trebuie să fie vizibile. Solia lui Dumnezeu trebuie luată la inimă; ea trebuie să producă o schimbare totală în bine. Nu mai este cazul să rămănim la o lucrare superficială sau parțială. Duhul Sfânt trebuie solicitat, obținut și reținut ca putere lucrătoare în viața noastră și a Bisericii. Domnul privește la inima omenească. El știe că inima noastră este nestatornică; că emoțiile și slăbiciunile ei sînt multiple. El cunoaște chinul și luptele ei; el cunoaște suferințele ei și totuși El o iubește și vrea să o curețe și să o vindece.

El vrea să salveze inima ta pierdută și bolnavă de moarte. El este gata să-ți asculte rugăciunea, dacă te unești cu David și strigi: „Zidește în mine o inimă curată Dumnezeu și pune în mine un duh nou și statornic“. Aceasta este o cerere din cele mai solenne și trebuie rostită cu multă căldură și sinceritate. O asemenea rugăciune nu va rămăne fără răspuns.

Noi să cerem să fim cercați și probați prin orice mijloc pe care El îl consideră necesar pentru binele nostru veșnic. Atunci viața noastră spirituală va cunoaște o experiență nouă de biruință și statornicie, iar gândurile noastre vor deveni curate, nobile și îndreptate numai spre bine.

Duhul Sfânt — Mingietorul — inundind cămările sufletului nostru, inima ajunge o minunată locuință a viețuirii cerești. Părtășia firii dumnezeiești începe să-și facă o lucrare durabilă în inima noastră. Atunci se constată că noi fugim de tot ce este „stricăciune prin poftă“ și că lucrarea de biruință împotriva păcatului are rezultate durabile. Pacea Domnului Isus și principiile Legii lui Dumnezeu străjuiesc intrările și ieșirile inimii. Caracterul creștin se întărește, trăind principiile vieții spirituale. Viața devine o dovadă despre o realitate ce nu se mai poate tăgădui. De aci în colo se deosebesc clar căile inimii și se vede în viață dorința și efortul de a merge cu convingere pe căile Domnului.

Cu această ocazie, — minunată și poate unică — să facem o ființă supremă din cererea: „Vezi dacă sînt pe calea rea, și du-mă pe căile veșniciei“. Textul acesta în unele versiuni în partea primă este relatat astfel: „Vezi dacă în inima mea sînt căile Tale“. Să gîndim cu nădejde la cuvintele acestea: „Nici un suflet nu este părăsit definitiv de Dumnezeu. Nu este lăsat în propria sa cale, atita timp cît mai este vreo speranță de mîntuire. Omul se depărtează de Dumnezeu, dar niciodată și în nici o împrejurare nu se depărtează Dumnezeu de omul care speră în El. Tatăl nostru cereșe ne înconjoară cu apărurile, avertismentele și asigurările despre milostivirea Sa, pînă cînd ocaziile și privilegiile oferite nu vor fi zadarnice.“

Satana cunoaște și el bine materialul din care este făcută inima omenească. El l-a studiat mii de ani și l-a supus la toate probele și acizii din laboratorul său infernal. El știe care sînt punctele slabe ale fiecărui caracter, care sînt punctele pe care le poate ataca ușor. El a căutat să biruipe pe cei mai puternici bărbați ai lui Izrael în tot decursul timpului. În tot decursul secolelor, și pe toate cîmpurile de luptă, se află împrăștiate numeroase epave de caractere naufragiate, care n-au vegheat destul la atacurile Satanei și nu s-au încrezut pe deplin în Dumnezeu și n-au cerut ajutorul Domnului Isus.

O deplină predare cere ca fără rezervă să stăm sub voiața lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă a renunța la toate dorințele și interesele noastre egoiste. Rezultatul la aceasta va fi o viață stăpînită și condusă de Dumnezeu, care va încoronă eforturile vieții creștinului. Dar, calea către viața veșnică va fi calea jertfirii și tăgăduirii de sine. Una dintre probleme este de a afla voiața Domnului Hristos, mergînd pe urmele Sale, pe căile Evangheliei și ale Golgotei.

Iubiți frați, Isus zice: „Fiți desăvîrșiți cum și Tatăl vostru este desăvîrșit“. Dacă sintem copii ai lui Dumnezeu, sintem părtășii ai naturii Sale și nu putem fi altfel

de cum este El. Orice copil trăiește prin viața tatălui său. Dacă sintem copiii lui Dumnezeu — renăscuți prin Duhul Său — vom trăi viața lui Dumnezeu. În Hristos trăiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii, și viața lui Isus se arată „în trupul nostru muritor“. Avînd-o în noi, această viață va da naștere la același caracter și va da pe față aceleași fapte pe care le-a arătat și El. În felul acesta vom fi în armonie cu toate principiile Legii Sale, pe care le vom putea trăi în propria noastră viață.

„Ferice de cei cu inima curată căci ei vor vedea pe Dumnezeu“. Un apel divin ni se adresează din nou; un glas duios ne imbie: „Fiule dă-mi inima ta“. Cel ce ne-o cere este Păstorul Cel Bun. El vrea să ne conducă pe căile veșniciei și să ne ia la Sine. El vrea să conducă viața noastră pe acest pămînt plin de păcat și moarte. El vrea să ne împăcăm pe deplin cu El, ca să nu mai mergem la judecată. De aceea să-L rugăm să ne cerceteze astăzi inima. Să ne ierte astăzi de orice păcat; să curățească astăzi inima noastră și tot astăzi să l-o dăm să fie a Lui pentru totdeauna, spre a avea și noi astfel asigurarea mîntuirii.

Este o ocazie minunată, aproape unică, și un privilegiu deosebit astăzi, ca în sfință solemnitate să ne rugăm fiecare Domnului în legătură cu propria noastră inimă. Isus așteaptă din partea noastră o rugăciune de consacrare a inimii și a vieții noastre și predarea noastră în brațele iubirii Sale. Cine vrea să facă aceasta? Acela va fi fericit și mîntuit. Dar mai înainte de a face acest lucru să vedem versurile pe care le cîntăm deseori cu inima împovărată. S-o facem de data aceasta cu inimile noastre încrezătoare că singele lui Hristos ne-a curățit de orice păcat. Și cu pecetea fericirii și speranței veșnice să zicem:

Inima mea de-acum Ți-o dăruiesc
Deși curată nu-i.

Ai cîștigat-o prin durere

Ți-o-nchin azi, Doamne, cu plăcere

Să n-o respingi, căci poți s-o
curățești.

O ia de-acum, și fă-o templul Tău
Ca-n ea să locuiești

Mereu pe Domnul să-L dorească
De El pe veci să se-alipească
Inima mea — inima mea.

De azi Ți-o dăruiesc!

Lucrarea

dreptății Sale

Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale* ... să fie toată salva, (Iuda 24).

Că Dumnezeu poate face orice, faptul acesta este pentru noi solia cea mai glorioasă, cea mai minunată din Cuvîntul Adevărului. Aceasta asigurare este aceea care dă păcătoșului nădejde și care poartă cu sine elementul echilibrului în ceasul de dificultate al celui ce crede. Această minunată temă, acest subiect tonifiant este totdeauna așezat înaintea noastră. Ori de câte ori avem ocazia de a ne pleca genunchii înaintea tronului de har, rugîndu-ne să nu uităm că cine a pătruns înțelesul acestui adevăr și prin credință se prinde de realitatea pregnantă a făgăduințelor lui Dumnezeu, unul ca acesta n-are de ce să mai ajungă în impas din punct de vedere spiritual.

Ceea ce are valoare, nu este ceea ce noi putem face, ci... ce poate să facă Dumnezeu pentru noi. Într-un limbaj simplu este înfățișat aici însemnătatea divinei învățături a neprihănitii prin credință. Textul nostru ne prezintă un Dumnezeu puternic, înțelept, iubitor și care își întrebuințează nesfîrșita Sa energie în favoarea tuturor copiilor Săi. În favoarea noastră a tuturor. Da, ce minunat lucru. El poate să ne păzească de orice cădere și să ne înfățișeze fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale. Nu numai că poate face acest lucru. El face aceasta. El găsește plăcerea în acest lucru, pentru mine și pentru fiecare dintre noi.

Să ne oprim puțin și să analizăm cu inimile pline de lumină Duhului Său cel Sfînt, cele patru mari adevăruri prezentate în acest text. Poate că ocazia ce o avem acum, să ducă la iluminarea adevărilor veșnice și viața noastră și rugăciunile noastre vor aduce aici jos razele bunăvoinței divine, cu această deosebită ocazie.

„El poate“; să nu fie aici nici un dubiu cu privire la acest lucru. Dumnezeu nu este niciodată surprins de evenimente și întâmplări. Niciodată nu se întîmplă să fie nepregătit. El este totdeauna gata, binevoitor și în stare, în putere a face lucruri spre binele și fericirea noastră comună. El nu este niciodată departe de noi. El este totdeauna mai binevoitor și gata

D. POPA

* * *

să ne ajute decît sîntem noi ca să fim ajutați. El este mai binevoitor a da, decît suntem noi a primi. El este mai nerăbdător să ne salveze, decît suntem noi a fi salvați și nu există nici-un caz, nici o problemă prea grea pentru El.

„Domnul nu ne cheamă a-L urma, ca apoi să ne uite. Dacă consacram viața noastră în slujirea Lui, noi nu vom fi niciodată așezați într-o poziție pentru care Dumnezeu să nu aibă mijloace de a ieși din ea. Oricare ar fi situația noastră, noi avem un ghid care să dirijeze viața noastră spirituală; oricare ar fi necunoscutele din aceasta, avem un Sfîntul; oricare ar fi necazul nostru, singurătatea sau lipsa, avem un prieten care ne simpatizează; dacă în ignoranța noastră facem pași greșiți, Domnul Isus nu ne părăsește. Vocea Sa clară și distinctă, este auzită spunînd: „Eu sînt calea, adevărul și viața“.

În citirea textului nostru se arată faptul că El poate să ne păzească de cădere. Ce mîngiere, și întărire spirituală găsim în acest fapt. Este în natura noastră, a... cădea în greșeli după cum este în natura oilor a pribegi aiurea. Este important a nota faptul că primejdia căderii în păcat nu este diminuată de înălțimea la care putem trăi sau sluji. „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă“. (1 Cor. 10.12) „Nimeni, spune Cuvîntul Inspirației nu poate sta pe înălțimi, fără să se afle în primejdie. Dacă furtuna lasă neatîns florile de pe vale, atunci ea dezrădăcinează pacii de pe virful muntelui. Tot astfel, ispitele cele puternice dacă lasă neatîns ceea ce este de joasă factură morală în viață, atunci asaltează cu furie pe cei ce stau în locuri de cinste și onoare în viață“.

Indiferent, fie că ocupăm un loc de frunte, sau umil în societate sau biserică, avem nevoie să fim atenți să nu cădem în greșală, în păcat. Rănirea va fi mai mare dacă căderea se produce de la o înălțime mai mare și mult mai mulți vor fi în mod tragic afectați de o asemenea cădere. Dar oricare ar fi situația noastră, un lucru nu trebuie să uităm și anume, că nu trebuie să cădem pradă greșelilor, păcatelor. Este adevărat că pericolul exi-

stă, dar este de asemenea adevărat că El, Domnul, este în stare și poate să ne păzească de cădere.

Cum putem să ne păstrăm a nu cădea și să cunoaștem bucuria continuă biruinței? Psalmistul spune: „String Cuvîntul Tău în inima mea, ca să nu păcătoiesc împotriva Ta“. (Ps. 119.11). În acest Cuvînt al Scripturii, găsim o putere mintuitoare, ce ne ajută. Trebuie s-o studiem, s-o cercetăm cu stăruință; cu zel zi de zi, spre a primi puterea spirituală pe care acest cuvînt ne-o poate da. „Dacă Cuvîntul lui Dumnezeu ar fi studiat așa cum trebuie creștinii ar avea un orizont mai larg, un caracter nobil și o statornicie cum rar se poate vedea.

Noi trebuie să înțelegem pe deplin și să ne reamintim adesea că noi trebuie, prin credință, să ne prindem de făgăduințele divine ale Sfîntelor Scripturi, ca fiind niște prețioase comori personale. Trebuie să umplem mîntea noastră cu Cuvîntul lui Dumnezeu, pentru a fi în stare să facem față ispitelor celui rău cu „stă scris“. În Cuvîntul lui Dumnezeu este o putere salvatoare, mintuitoare. Dar nu este suficient a avea în cap o cantitate de cunoștințe teologice. Cuvîntul trebuie să fie ascuns în inimile noastre, să fie totdeauna prezent dacă vrem să ne ferim de cădere, de a păcătui împotriva lui Dumnezeu.

Într-o foarte strînsă legătură este și rugăciunea stăruitoare. Sfîntul apostol Pavel sfătuieste astfel pe cei credincioși: Rugați-vă neîncetat“ (1 Tes. 5.17). Iar serva Domnului ne spune referitor la rugăciune: „Rugați-vă în cămăruța voastră; și plecînd la lucrul tău zilnic, lasă ca mîntea ta să se înalțe la Dumnezeu. Astfel a umblat Enoh cu Dumnezeu. Aceste rugăciuni nerostite, tăcute, se înalță asemenea unei tîmii frumos mirositoare înaintea tronului lui Dumnezeu. Satan nu poate înfrînge pe cel a cărui inimă se prezintă astfel înaintea lui Dumnezeu“.

Rugăciunea reprezintă siguranța noastră spirituală. Fără acesta și fără un studiu serios, personal al Cuvîntului lui Dumnezeu atunci, cu siguranță vom aluneca în păcat, vom da greș în străduințele noastre spirituale. Ne este cunoscut din fizică, cum că orice obiect ce

Continuare la pag. 12-a

PREGATEȘTE-TE PENTRU VEȘNICIE

Creștinul, prin excelență, trebuie să ducă o viață activă. Comandamentul acesta i-a fost dat omului chiar la începutul existenței sale, când a fost așezat în grădina Edenului. Atunci, viitorul său n-a fost pus pe o temelie contemplativă, ci pe una activă, practică. „Lucrează și păzește grădina pe care ți-o dau astăzi în stăpânire...” era porunca lui Dumnezeu, la început, pentru Adam și Eva.

Cele două datorii trebuiau să fie împlinite concomitent: să lucreze, explorând toate domeniile pe care puternica și vasta lui capacitate mintală le putea cuprinde, și să-și păzească sufletul de toate influențele negative ale păcatului, care-și făcuse cunoscute urmările, prin lupta dezlănțuită în ceruri, și despre care Dumnezeu îi și încunoscintase.

Aceste două preocupări au preocupănit în viața omului, adesea una în detrimentul celeilalte; dar, lucrul acesta nu trebuia să fie așa. Iată de ce, în Sfintele Scripturi, problema este lămurită și rezolvată astfel:

„Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău... dar ziua a șaptea este ziua de odihnă, închinată Domnului...” Ex. 20,9—10.

„Tot ce găsește mina ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune...” Ecl. 9,10. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. Mat. 6,33. Adică, Dumnezeu va veghea asupra celui credincios ca odată cu preocupările sale spirituale, cele legate de existența sa fizică, umană, să-i prisosească. Neîndoios, acesta va fi cazul numai atunci când omul va depune, din partea lui „toată inima sa, tot sufletul său, tot cugetul său și toată puterea sa”, în slujba lui Dumnezeu și în munca sa.

Intr-un astfel de cadru să considerăm, deci, propria noastră relație cu Dumnezeu, cu oamenii și cu noi înșine, anume în lumina solemnei întrebări pe care o pune Apostolul Petru, prevăzând ziua cea mare când oamenii vor fi chemați să dea socoteală de isprăvnicia lor: „...ce fel de oameni ar trebui să fiți voi?” 2 Petru 3,11.

Ce fel de oameni? Îi plac lui Dumnezeu, oare nepăsătorii, leneșii, indiferenții, cei îngăduitori de sine,

C. ALEXE

* * *

„Dar noi, după făgăduința Lui așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea”.

„De aceea, prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină, și în pace”. 2 Petru 3,13—14.

* * *

senzualii, neascultătorii, nemulțumitorii?

Apostolul Pavel, preocupat de grija deosebită de a stabili principii imutabile Bisericii Creștine în dezvoltarea ei impetuoasă de la început, a scris cu multă competență în epistolele sale despre ținuta morală și socială a credinciosului. Astfel, dorind cu înfocare ca Timotei să-i fie un vrednic urmaș în isprăvnicia sa, îi va spune răspicat: „Să nu fii nepăsător de darul care este în tine...” Cu siguranță el avea în minte tabloul celor trei isprăvnici chemați să dea socoteală de talanții încredințați lor. Primii doi cu fața radiind de bucurie, cu brațele vinjoase și fericiți de rezultat, au raportat fiecare stăpînului: „Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți, iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți”. „Mi-ai dat doi talanți; iată că am câștigat cu ei alți doi talanți...” Numai cel care primise un talant, posomorit, lipsit de vlagă în corpul său, descărat și deprimat, adăugă cu jumătate de glas: „Ți-am ascuns talentul în pământ... iată-l...” Făcuse acest lucru pentru că era viclean și leneș. Și disprețul stăpînului a fost categoric: „Ai fost un netrebnic și nu meriți să mai rămii în slujba mea...”! Iar Pavel le scrie Tesalonicenilor (cap. 3,11—12): „Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim în Domnul nostru Isus Hristos să-și minince piinea lucrând în liniște... iar voi toți să nu osteniți în facerea binelui”.

În Ebrei 12,16 referindu-se la o faptă nesăbuită din Vechiul Testament, Apostolul Pavel spunea: „Vegheați să nu fie între voi nișmenii desfrinat sau... ca Esau care pentru o mîncare și-a vîndut dreptul de întâi născut!”. De ce oare Cuvîntul Domnului caracterizează cu atita asprime fapta lui Esau? Ce se ascunde în acel gest făcînd sub imperiul unei poște nestăpînite?

Spiritul Profetic întregeste tabloul. Iată-l: „...Esau privea legea lui Dumnezeu, care era condiția legămîntului cu Abraam, ca pe un jug de sclavie. Deoarece lui îi plăcea să aibă voința sa, de aceea el nu dorea nimic alt de mult ca libertatea de a face ce-i place. Puterea și bogăția, mîncarea și băutura în mijlocul unei societăți vesele erau fericirea sa. Lui îi plăcea libertatea neîngăduită a vieții sale nestăpînite și aventuriera...” Nu ne miră deloc faptul că a pierdut atunci ceea ce putea să aibă și pentru care a plăns cu amar, dar... prea târziu.

Nici indiferenții nu găsesc trecere la tronul harului. Cei doi slujbași bisericești care au trecut grăbiți pe lingă cel căzut între tilhari pe drumul Ierihonului vor prim amarele cuvinte: „...Duceți-vă de la Mine, căci n-ați avut milă ci ați trecut pe lingă unul dintre cei mici ai Mei fără să vă pese de suferința lui”. Iar despre Meroza care nu s-a interesat de nevoile Domnului și ale poporului Său, stă scris: „Blestemați pe Meroza... căci n-a venit în ajutorul Domnului, printre oamenii viteji”.

Cît despre nemulțumiți și neascultători, Cain, grupele de Izraeliți de pe drumurile pustului și în special faptele de pe urmă ale lui Saul, toate sînt contrarii așteptărilor lui Dumnezeu față de poporul Său. Toate pot fi caracterizate de cuvintele lui Samuel: „...căci neascultarea este tot atît de vinovată ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decît înclinarea la idoli și terafimi. Fiindcă ai leșădat Cuvîntul Domnului, te leapădă și El pe tine...” 1 Sam. 15,23.

Nici unul din exemplele citate pînă acum nu corespunde omului pe care îl dorește Dumnezeu să-l întîlnească la bara judecării divine și căruia să-i poată oferi viața veșnică. În nici un caz n-ar trebui să se aple printru cei credincioși astfel de caractere negative, ci, știind că vom întîlni într-o zi pe Dumnezeu față de față, trebuie să trăim o viață consacrată și devotată Bisericii Sale. Trebuie să ne aducem mereu și mereu aminte de cuvintele Apostolului Petru: „Voi însă sinteți o sămînță aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a cîștigat ca să fie al Lui, ca să vesteți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”.

...vă sfătuiesc... să aveți o purtare bună în mijlocul oamenilor ca... prin faptele noastre bune, pe care le văd la voi, să slăvească pe Dumnezeu..." I Petru 29,11,12.

Este oare posibil ca să ajungem până la astfel de înălțimi morale? Da, este posibil, în măsura în care faptele noastre vor fi făcute ca în prezența lui Dumnezeu, atâta timp cât caracterul nostru va oglindi pe acela al Domnului Hristos.

Înainte ca Ilie să stea în mărirea sa gigantică pe muntele Carmel, ca om credincios și integru, el s-a plecat pe fața sa înaintea lui Dumnezeu în locurile ascunse ale naturii, în rugăciune. Înainte ca Moise să poată urca pe munte ca să întâlnească pe Dumnezeu și să rămână în prezența Sa, a trebuit să treacă prin școala răbdării și a renunțării, să oădătoarească drumul umilinței și al rugăciunii. Nimeni nu poate sta înaintea lui Dumnezeu dacă nu s-a plecat mai întâi în umilință, în fața Lui. Nimeni să nu îndrăznească a se înălța înaintea lui Dumnezeu încrezându-se în propria sa putere, ci mai degrabă să aștepte mai întâi ca Dumnezeu să-l ridice din țărâna pământului: Numai celor smeriți Dumnezeu le acordă harul Său. Pe cei ce s-au umilit în fața Lui, îi scoală dându-le puterea ca să stea înaintea Lui. Numai celor umili Domnul le dă har. El înalță pe cei ce s-au plecat de bună voie înaintea Lui.

Mindria nu simte nici o nevoie, și astfel ea închide inima în fața lui Hristos și a infinitelor binecuvântări pe care El este dispus să le dea numai celui umilit și zdrobit cu inima. Isus a consimțit să treacă prin toate experiențele umilitoare ale vieții, umblind printre fiii oamenilor, nu ca un împărat, care să ceară omagiu, ci ca Unul a cărui misiune era de a sluji altora. Nu era în purtarea Sa nici o parte de bigotism, nici o asprime. Răscumpărătorul lumii avea o natură mai presus decât îngerească; și totuși umilința și blândețea Sa care atrăgea pe toți la El, erau strâns legate de Moștatea Sa dumnezeiască și toată activitatea Sa se desfășura ca în prezența Tatălui Său.

Credinciosul care se simte în prezența lui Dumnezeu nu va fi niciodată influențat de ură și limba lui nu va fi niciodată otrăvită de invidie. Limbajul inimii sale va fi: „Vorbește Doamne Tu, căci robul Tău ascultă...". Aceasta însemnează să ascuți ori de câte ori îți vorbește Dumnezeu și să împlinești. Altfel se vor auzi ca un trănnet amarele cuvinte: „Nu orișicine-Mi zice Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne'. N-am proorocit noi în numele Tău? N-am scos noi draci în numele Tău? Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut: depărtați-

vă de la Mine voi toți care lucrați fărădelege". Mat. 7,21-23.

Credinciosul care și-a propus să fie sincer față de Dumnezeu și credința sa, va fi foarte atent la cuvintele sale. Apostolul Iacob ne spune: „Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul". Iacob. 3,2.

„Din toate darurile primite de la Dumnezeu, nici unul nu poate fi spre mai mare binecuvântare ca aceasta. Cu vorba noastră convingem și incredințăm pe alții; cu ea aducem rugăciuni de laudă lui Dumnezeu și cu ea spunem și altora despre iubirea Mintuitorului. Ce bine ar fi deci ca vorba noastră să fie astfel rostită încât să poată servi numai spre bine.

Cuvîntul zice categoric: „... nu te grăbi să deschizi gura și să nu îți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu". Ecl. 5,2 Dacă continuăm să ne păstrăm poziția, în ce privește vorbirea noastră când trăim în prezența lui Dumnezeu", atunci avertizarea Domnului că „în ziua judecării oamenilor vor da socoteală de orice cuvînt nefolositor, pe care-l vor fi rostit..." , nu ne va privi întru nimic pe noi, pentru că rugăciunea noastră va fi totdeauna: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele". Ps. 14,13.

Cel care vrea să stea sub ocrotirea Celui Prea Înalt nu trebuie să rostească nici un cuvînt fără socoteală, nici un cuvînt frivol sau ușuratec, nici vorbe cu două înțelesuri, care să inspire cugete necurate. Apostolul Pavel spunea: „Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor cel-aud". Efes. 4,29. Nu este aici vorba nu mai de cuvinte „murdare, ci orice expresie contrarie principiilor sfinte și curate ale unei religii fără pată. Aici sînt cuprinse de asemenea orice semne și aluzii necurate. Dacă acestor lucruri nu li se împotrivesc omul în mod hotărît, ele îl pot duce la mari păcate și implicit la o îndepărtare de prezența sfințitoare a Domnului.

Vorbirea credinciosului trebuie să răspundească parfumul cerului, să demonstreze în viața lui puterea Evangheliei și să dovedească prezența caracterului lui Hristos în el.

Cîtă inspirație descoperim în întrebările și răspunsurile date de David în Ps.15, cînd s-a ocupat și el de problema vieții veșnice: „Doamne, cine va locui în cortul tău? cine va locui pe muntele Tău cel sfînt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevețește cu limba lui, nu face rău semenului său, și nu aruncă ocară asupra aproapelui său..."

Un om care se simte în prezența lui Dumnezeu va dovedi o ascultare voioasă de poruncile Sale, și va face întocmai cum a făcut Domnul Hristos, Despre El, proorocul spunea: „Vreau să fac voia Ta Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele..." Ps.40,8.

Între Tatăl și Domnul Hristos exista o identitate totală de interese și scopuri, și viața Lui se dezvoltă într-o constantă armonie cu voința Tatălui Său. „Tatăl care este în Mine", El este Acela care dispune (Ioan 14,11); El, ca Fiu de Dumnezeu și Fiu al Omului s-a dovedit ascultător, în toate împrejurările vieții, în Ghetsemani, și în același simțămînt și-a întins brațele pe lemnul crucii.

Numai o ascultare asemănătoare pe drumurile încălțate ale vieții tale te va păstra în atmosfera cerului și vei vedea pe Dumnezeu în veșnicia Sa.

Omul după voia lui Dumnezeu „a fost zidit în Hristos pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai înainte, ca să umblăm în ele..." Efes.2,10.

Dacă ar fi ca după fiecare din faptele noastre să vină Domnul și să ne întrebe, ca pe vremuri pe robul său: „ce faci tu aici, Ilie?" am putea răspunde cu fruntea senină că... „am fost plin de rivnă pentru Domnul..."? sau pentru îndemmurile noastre egoiste?

„Chiar dacă ar fi posibil ca cineva să-și ascundă fapta sa rea de controlul omenesc, faptul că el însuși o știe îi înjosește mintea și caracterul. O faptă nu hotărăște caracterul, dar ea rupe bariera și ispita următoare este îngăduită cu mai multă bunăvoință, pînă ce în cele din urmă, se formează o deprindere de a suci cuvintele și a fi necinstit în diferitele manifestări, morale sau sociale, și nici o încredere nu se mai poate acorda unuia astfel de om".

Mulțumim lui Dumnezeu pentru făcăduința că ne va da... „doftorie pentru ochi ca să ne ungem ochii ca să vedem"... și să deosebim faptele noastre bune de faptele noastre rele pe care să le părăsim și să descoperim păcatul sub orice aparență și să fugim de el.

Reușita de a trăi sau nu în prezența lui Dumnezeu ca să avem parte de moștenirea sfinților este hotărîtă în cugetul nostru, de voința noastră. „Să aveți în voi gîndul acesta, care era în Hristos Isus". Filip.2,5. Ca să pot zice „Vreau" la orice acțiune salutară sufletului meu trebuie să am întii curajul de a împlini hotărîrea lui Pavel: „Noi răsturnăm izvodirile minții... și orice gînd îl facem rob ascultării de Hristos", și apoi să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu, Care... „prin singele lui Hristos... vă va curăți cugetul vostru de faptele

Continuare la pag. 19-a

Aproape de Dumnezeu

Primile pagini ale Sfințelor Scripturi ne descriu într-un colorit viu splendoarea minunată, edenică, a locului unde divinul Creator a așezat perechea de oameni întocmită după chipul și asemănarea Sa. Edenul, loc al desăvârșirii și frumuseții nebanuite; locaș al fericirii neumbrite și al iubirii nemășinate. Era acolo o gamă nesfârșită de copaci minunați, plăcuți la vedere și a căror roade bune și gustoase te îmbiau la fiecare pas. În mijlocul acestei grădini se afla pomul vieții, generator al vieții nesfârșite cum și pomul cunoașterii binelui și răului, pomul încercării credințioșiei și statorniciei umane. Prin mijloc, undele cristaline ale râului ce uda grădina fericirii, sporea frumusețea decorului înconjurător, dându-i prospețime și gingășie, după care se desprăsea în patru brațe, semn al înmulțirii, al multiplicării neînclinate a fericirii, asemenea valurilor neobosite ale mării. Păsările multicolore cu ciripit zglobiu și fermecător unpleau văzduhul cu trilarile lor din zori și până-n asfințit, iar în pajiști de un verde viu smălțuite cu un covor multicolor de flori zburdau miei și căprioare în voie. Iar în acest decor fericec, Adam și Eva gustau din plin fericirea pentru care au fost creați. Mai presus de toate acestea, mai presus de frumusețea Edenului, clipele cele mai înălțătoare, mai sublime, erau clipele când în răcoarea zilei, Dumnezeu, Creatorul lor iubitor vorbea cu ei față către față, îi sfătuia și le conducea pașii vieții lor. Comuniunea cu îngerii și întâlnirile cu Dumnezeu, dădeau sens și energie vieții.

Dar veni o zi în cursul liniștit și binecuvântat al vieții lor, când se auzi un glas din grădina care stărnă curiozitate și trezi interes. Era un glas ce n-avea curajul să se prezinte în realitatea fapturii lui, ci luă o formă de împrumut, înșelătoare și cu scop de a înșela. Și Eva căzu în cursa păcatului și antrenă în cădere și pe Adam. Și astfel Adam și Eva deveniră străini în câminul hărăzit lor. Păcatul pușcă stăpânire pe ei, iar păcatul nu se simte acasă în anturajul și atmosfera cerului. Și astfel cei doi fură obligați de comportarea lor, să părăsească dincolo de porțile Edenului, dar nu mai înainte ca divinul lor Creator, să le înfățișeze dezastul provocat de neascultare și să le prezinte făgăduința Mintuitorului dinj. Păcatul își începuse sinistra lucrare pe Terra.

Deși inima lui Adam și a Evei era frântă de durere pentru faptul că trebuiau să părăsească Edenul, câminul lor fericec, pe cărările căruia nu se vor mai plimba și nu vor mai culege din fructele lui minunate, sint sigur că nu aceasta era cea mai mare durere a lor, ci

M. T. PÎRVAN

* * *

durerea care le sfișia ca o sabie sufletul, era despărțirea de Creatorul, iar gândul că de acum încolo nu le va mai vorbi în răcoarea zilei îi umplea de tristețe și amărăciune. Dar în același timp, omește vorbind, numică a fost și mîhnirea Creatorului, că nici El nu va mai întâlni față către față ființele ce-i erau atât de scumpe, ființe pe care din iubire le crease. Numai privind la prețul cel mare al răscumpărării, pe care cu atita mîrminie l-a dat pentru om, numai atunci putem pătrunde intrucitva adincimile iubirii și ale întristării Sale. Intr-adevăr era făcut un plan pentru salvarea omului, dar pînă la restabilirea tuturor lucrurilor și pînă va avea iarăși pe oameni lângă Sine, va trece mult timp, și lui Dumnezeu îi este dor de faptura miinilor Sale. De aceea va găsi El căi și mijloace de a comunica cu copiii Săi iubiți și a fi cit mai aproape de ei. Prin sistemul jertfelor le va arăta drumul ce îi va aduce înapoi la Tatăl lor și prin cuvîntul îngerilor și al profetilor le va da asigurarea și făgăduința că nu îi va lăsa singuri. El zicea: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sint cu omul zdrobit și smerit, ca să inviorez dururile semerite și să îmbărbătez inimile zdrobite“. Isa 57,15.

În scopul acesta el va trimite îngerii să vorbească cu oamenii zdrobiți și smeriți, să-i mîngie și să-i încurajeze, iar la vremea hotărîrită va locui prin Fiul Său între oameni și le va aduce mîntuirea și nădejdea vieții fără de sfîrșit. Le va da apoi Cuvîntul Său scris și va trimite Duhul Său cel Sfînt ca să-i călăuzească și să le arate cărarea spre cer. Iar pentru ca omul să se simtă cit mai aproape de Dumnezeul Său, i-a rînduit și l-a învățat încă de la început minunatul mijloc de comuniune, privilegiul cel mare al rugăciunii, folosit atât de mult de însuși Fiul Său, cînd era pe acest pămînt departe de Tatăl Său.

Dorința lui Dumnezeu de a fi aproape de oameni se poate vedea și în scopul pentru care a cerut să fie clădit Sanctuarul în vechime. „Să-mi facă un locaș sfînt și Eu voi locui în mijlocul lor“. Exod 25,8. Ce lecție minunată de strînsă comuniune a lui Dumnezeu cu oamenii, este descoperită aci. În Sanctuarul din vechime prezența lui Dumnezeu se manifesta în ultima des-părțitură a Sanctuarului, în locul prea sfînt, locul cel mai lăuntric, cel mai tainic. Astăzi El vrea să

vie în Sanctuarul lăuntric al inimii, dorință exprimată încă de mult în Cuvîntul Său: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa voi intra la el“. Apoc. 3,20. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvintele Mele și Tatăl Meu îl va iubi și vom veni la El“. Ioan 14,23. Ce aproape vrea să fie Dumnezeu de om. Ce unitate, ce măreață comuniune. Și aceasta este pentru toți aceia care o doresc cu adevărat. „Hristos în voi, nădejdea slavei“ este mijlocul rînduit de Dumnezeu ca omul să poată duce chiar aici o viață de biruință, dacă vrea.

Din studierea Sfințelor Scripturi aflăm că iubitul nostru Mintuitor dorește nespus de mult această strînsă comuniune cu făpturile Sale. Cînd a fost aici pe pămînt a învățat pe oameni cum să păstreze legătura cu cerul prin rugăciune, învățându-i și îndemnându-i să se apropie tot mai mult și cu toată încrederea de Dumnezeu cerului, ca de un părinte iubitor, adresîndu-l-se cu numele cel scump: „Tatăl nostru“.

Și dacă mijlocul acesta rînduit de cer își are importanța lui în viața credinciosului, este numai drept să gîndim, să medităm și chiar să ne punem întrebarea: „Dar ce este rugăciunea, și ce comportă ea“? Este ea o simplă cerere sau o strigare după un ajutor oarecare? Nu, ea este mult mai mult decît atît. Cu privire la rugăciunea s-au făcut multe definiții și s-au prezentat multe ilustrații. Să ne reamintim cîteva: „Rugăciunea este respirația sufletului. Rugăciunea este aruncarea slăbiciunii în brațele cerești. Rugăciunea este dorința sinceră a sufletului rostită sau chiar neexprimată în cuvinte. Rugăciunea este veriga ce unește cerul cu pămîntul. Rugăciunea este mîna care întinde arcul și trimite săgeata cu dorința inimii la cer; rugăciunea este cheia în miinile credinței, care descuie depozitele cerului unde sunt immagazinate resursele nemărginite ale Celui Atoalputernic. Rugăciunea este singură putere care constrînge pe Dumnezeu. Rugăciunea nu este numai un har de la Dumnezeu, dar este și un mijloc al harului rînduit de Dumnezeu ca să putem cîștiga inima Lui. Rugăciunea este toiagul lui Moise care scoate apă din stîncă. Rugăciunea este harfa lui David care alungă spiritele rele, este corabia care ne duce la Ierusalim. Dar mai pre sus de toate acestea, rugăciunea este deschiderea sufletului către Dumnezeu ca unui prieten“.

În lumina rapoartelor și experiențelor Vechiului și Noului Testament rugăciunea este un termen general. Dar ea include în sine:

mărturisire, cerere, implorare, stăruință, dorință, mijlocire, mulțumire, adorare, laudă, consacrare, meditare, comuniune și încă mult mai mult.

Și cu toate aceste posibilități pe care le are, acest mijloc minunat de comuniune cu cerul, este folosit atât de puțin. De ce? Pentru că nu simt nevoia, nu simt lipsurile lor, socotindu-se așa cum de multe stătea scris: „M-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”. Sau, poate unii cugetă ca acei din vremea lui Iov: „Ce vom câștiga dacă-l vom înălța rugăciunii”? Iov 21, 15. La această întrebare și despre ceea ce se câștigă prin rugăciune, vorbește în răspunsul său Elihu: „Se roagă lui Dumnezeu și Dumnezeu îi este binevoitor, îl va lăsa să-l vadă fața cu bucurie și îi va da înapoi nevinovăția”. Iov 33,26.

Dumnezeu este binevoitor, este gata să dea celor ce cer, este gata să răspundă celor ce-L cheamă, este gata să primească pe cei ce vin la El, și să le acorde dreptatea Domnului Hristos. Dar ce vor fi zicând ingerii din ceruri despre noi acești oameni slabi și supuși primejdiilor și ispitelor, când văd ce puțin ne rugăm? Ei, ingerii, găsesc o mare plăcere în a se pleca înaintea lui Dumnezeu, și a fi aproape de El. Rămânerea în continuă legătură cu Dumnezeu ei o socotesc drept cea mai înaltă bucurie, în timp ce fiii lui Dumnezeu de pe pământ sunt mulțumiți fără lumina Spiritului Sfânt și fără siguranța continuă ei prezențe a lui Dumnezeu cu ei.

Fiul lui Dumnezeu când era pe pământ putea spune: „Nu sînt singur căci Tatăl este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-L este plăcut”. Ioan 16,33; 8,29. El nu se simțea în siguranță când era singur. De aceea petrecea El ore și nopți întregi în rugăciune, în comuniune cu Dumnezeu. Despre El scria apostolul Pavel în Epistola către Ebrei: „Aducînd rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi... fiind ascultat din pricina evlaviei”. Ebrei 5,7.

Iată căruia fapt se datora continuă prezență a Tatălui în viață și în lucrările Fiului Său. Iată căruia fapt se datora ascultarea și împlinirea rugăciunilor Lui. El păzea poruncile Tatălui, rămânea în dragostea Lui, împlinea voia Sa, asculta și păzea Cuvîntul Său. Și aceasta nu ca o impunere, ci aceasta era o plăcere pentru Mintuitorul. Cuvintele Scripturii confirmă aceste adevăruri:

„Vreau să fac voia Ta Dumnezeule”. Ps. 40,8.

„Căci M-am pogorît din cer să fac nu voia Mea ci voia Celui ce M-a trimis”. Ioan 6,38.

„Eu îl cunosc și păzesc Cuvîntul Lui”. Ioan 8,55.

„Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui”. Ioan 15,10 u.p.

Iată aci avem secretul puterii, al rugăciunii biruitoare și al vieții de biruință. Rugăciunea are o strînsă legătură cu viața noastră de fiecare zi. Nu este de ajuns să rostim sau să înșirăm niște cuvînte iar noi să umblăm așa cum ne place. Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune: „Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legămîntul Meu, cînd tu urăști muștrările și arunci cuvintele. Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț te unești cu el și te însoțești cu precurvarii. Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește vicleșuguri. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, cleveștești pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut. Ți-ai închipuit că Eu sînt ca tine... Luați seama dar... celui ce veghează asupra căii Lui... îi voi arăta mîntuirea lui Dumnezeu”. Ps. 50,16—23.

Cu privire la acestea Dumnezeu atrăgea, în mod serios, atenția poporului Său, pe vremuri, prin profetul Ierenia: „Ascultați Cuvîntul Domnului toți care intrați pe aceste porți ca să vă închinați înaintea Domnului. Indreptați-vă căile și faptele... nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare zicînd: Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului... Furați, ucideți, precurviți, jurați strîmb, și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: „Sintem izbăviți”. Ier. 7,2—10.

Reiese din acestea precum și din alte multe avertismente ale Scripturii că sînt anumite condiții de îndeplinit pentru ca rugăciunile noastre să fie ascultate de Dumnezeu. Intelentul Solomon sub inspirație divină scria: „Dacă cineva își întoarce urechea să n-asculte legea, chiar și rugăciunea lui este o scîrbă”. Prov. 28,9. Iar David scotea și mai mult în evidență condițiile ascultării rugăciunii, cînd zicea: „Dacă așa fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea nu m-ar fi ascultat Domnul”. Ps. 66,18. Chiar numai faptul de a cugeta lucruri nelegiuite, este o piedică în calea ascultării rugăciunilor noastre; cît privește nelegiuirile și păcatele noastre, ele ridică un zid, așa cum zicea profetul Isaia: „Nelegiuirile voastre sînt un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund de fața Lui și-L împiedică să vă asculte”. Isa 59,2.

Dumnezeu nu face o făgăduință de a asculta sau de a răspunde la rugăciunea celui care nutrește păcatul sau refuză să renunțe la vreun păcat cunoscut. Comuniunea cu Dumnezeu dă sufletului o cunoștință intimă a voinei Sale. Dar mulți din cei ce mărturisesc credința nu știu ce însemnează adevărata pocăință. Ei nu au nici o experiență în comuniunea cu Tatăl prin Isus Hristos și n-au simțit niciodată puterea harului divin de a sfinși inima. Ei se roagă și păcătuiesc, păcătuiesc și se roagă, avînd viața plină de răutate, de înșelă-

ciune, de invidie, de gelozie și iubire de sine. Rugăciunile acestei clase sunt o uriciune înaintea lui Dumnezeu. Adevărata rugăciune pune în mișcare energiile sufletului și influențează viața. Și viața ta, faptele, vorbirea și în general tot comportamentul tău va arăta dacă păstrezi legătura cu cerul, dacă trăiești aproape de Dumnezeu.

O altă condiție importantă ca rugăciunea să fie ascultată este aceea ca cererile noastre să fie după voia lui Dumnezeu. 1 Ioan 5,14. Aceasta înseamnă nu voia noastră, nu dorințele noastre, nici capriciile noastre, nici intențiile noastre oricît de bune ar fi ele, nici planurile noastre, ci să-L rugăm să se împlinească voia Sa cea sfîntă, dreaptă și bună, care lucrează totdeauna spre binele nostru.

Relațiile noastre, unii cu alții, au și ele influența lor în ce privește ascultarea rugăciunilor noastre, căci nu poate cere îndurare și iertare cel ce are un spirit neiertător și nu poate apela la iubirea lui Dumnezeu cel ce nu iubeste pe aproapele lui. Apostolul Pavel scriînd Colosenilor arăta care trebuiau să fie aceste relații. „Așfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunățate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate acestea îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți în inima voastră”. Colos. 3,12—15. Numai atunci vor fi împlinite rugăciunile copiilor lui Dumnezeu cînd ei vor fi un cuget, o simțire, o inimă și un gînd.

Apostolul Ioan, ucenicul mult iubit, cel care stătuse cel mai aproape de Maestrul Său, care prindea orice cuvînt de pe buzele Lui și care privea cu mult interes și urmărirea toate manifestările vieții Domnului Hristos, înțelegînd secretul succesului Său, va scrie mai tirziu tuturor credincioșilor: „Si orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut Lui”. 1 Ioan 2,22. Și oare nu se adevărește lucrul acesta chiar în relațiile noastre aci pe pămînt? Care părinte nu este gata să facă orice pentru un fiu sau o fiică, care-i ascultă cuvîntul și face ce-i este plăcut? Cu cît mai mult Dumnezeu va face aceasta pentru cei ce păzesc poruncile Lui și fac ce-L este plăcut.

Și acum ca o încununare a celor arătate mai sus să ne amintim de făgăduința pe care ne-o prezintă Domnul Hristos ca o condiție sigu-

Continuare la pag. 24-a

Din cele mai vechi timpuri și până azi una dintre marile dorințe ale oamenilor a fost aceea de a cunoaște lucrurile care nu s-au întimplat, zilele ale căror zori nu s-au ivit. Insuși psalmistul David avea o asemenea dorință: „Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele...” Ps. 39,4. Problema se pune însă și mai pregnant atunci când este vorba despre cei ce abia au venit pe lume. Viitorul este o taină. Cîți ani va trăi și ce va ajunge acest copil? Desigur prin îngrijire, alimentație rațională, aer și soare, micuței făpturi îi este asigurat un bun și promițător început. Sănătatea constituie un prețios capitol neînchipuit de mare din care posesorul lui va putea cheltui intens pentru marile probleme ce i le va impune, în leoadură cu dezvoltarea sa, propriul lui viitor.

În legătură cu ce va ajunge acest copil, desprind din cartea „Arta de a trăi” a prof. M. Tièche următoarea sugestivă relatare. Autorul a stat de vorbă cu un grup de copii. Între alte lucruri a pus cîtorva în mod individual întrebarea: „Tu ce vrei să fii în viață?” „Eu”, răspunde unul, „am să mă fac inginer. Așa mi-a spus mama”. La aceeași întrebare un altul răspunde: „Eu am să mă fac doctor. Așa mi-a spus mama”. „Și tu?”, se adresează dînsul unui băiețuș cu o înfățișare mai aparte, „tu ce vrei să ajungi în viață?” „Eu n-am să ajung nimic. Așa mi-a spus mama”.

Oare idealurile și gândurile mari n-au nici o influență asupra copiilor și asupra viitorului lor? Din experiențele pe care le cunoșc precum și din lumina și experiența Autorului Cărții Proverbele: „În viață pe copil calea pe care trebuie să o urmeze, și cînd va îmbătrîni nu se va abate de la ea”, trag neîndoioasă concluzie că acei ce se ocupă de educația unui copil — și aceștia sînt în primul rînd părinții și mai apoi școala: au un caracter în majoritatea cazurilor, determinant în ceea ce privește viitorul acestor copii, care dacă vor fi bine îndrumați vor fi nădejdea și bucuria de mâine. Pentru a da o îndrumare și o învățătură minunată, Domnul are o discuție cu apostolul Petru. Ea este amintită în Evanghelia după Ioan la cap. 21,15

„După ce au prînzit Isus a zis lui Simon Petru: 'Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decît aceștia?' 'Da, Doamne', l-a răs-

A. DOROFTEI

* * *

puns Petru, 'Știi că Te iubesc'. Isus i-a zis: 'Paște mielușei Mei'”.

Probabil că niciodată nu a fost dat cuiva vreun mandat mai important și mai solemn ca acesta. Petru slujea pe Domnul, iar pentru a sublinia însemnătatea marelui îndreptări și pentru a arăta cât de scumpi îi sînt acești „mielușei”, Mîntuitorul îl întreabă: „Mă iubești tu mai mult decît aceștia?” Care ar fi răspunsul pe care l-am da noi? „Dacă, da, atunci să știm că mijlocul de a ne arăta iubirea față de Domnul este să privim cu toată seriozitatea și hotărîrea problema hrînirii, creșterii și dezvoltării acestor tinere vîrstare

Intr-un anumit înțeles, copiii sînt un fel de talanși ce ne-au fost încredințați. Așa cum în pilda cu talanșii rezultatele sînt diferite, la fel și în cazul copiilor; unii părinți prin rivna și devotamentul lor duc aceste gingașe făpturi la maximum de pregătire și înflorire. În oamenii luminați de mîine, ei au sădit pe lingă dezvoltarea minții, iubirea de oameni și conștiința datoriei. Aceștia sînt cei ce au realizat prin mari și susținute eforturi, printr-un total devotament măreții cauze a educației, cei zece talanși. Iar alții, prin neștiința și prin totala indiferență îngroapă talantul în pămînt. Din nenorocire, ca și în agricultură rezultatele se văd tîrziu. Unul rodește treizeci, altul șazece, altul o sută... și altul rodește un spic sterp. Cît timp copiii sînt mici, deosebiriile sînt mai greu de observat: toți aleargă după fluturi, înalță smeul sau se joacă în jărină. Maturitatea însă dă la iveală din nefericire prea tîrziu toate lipsurile, greșelile sau neglijențele educației. În timp ce unii minuișe cu strălucită competență bisturiul sau complicate mașini, ori strălucesc la catedră sau în viața societății ca adevărate caractere, alții se pierd în întunericul neștiinței, îngroapă uneori poate chiar de nepriceperea sau nevoia a celor care i-au adus pe lume. M-au fermecat cîndva gândurile luminoase și adînc umane ale unei distinse și inspirate scriitoare care zugrăvea cu durere realitatea tristă a ireparabilelor greșeli ale educației. Dînsa spunea cam așa. Pe cărările obișnuite ale vie-

ți sînt mulți oameni care duc cu răbdare povara muncii lor zilnice dar care au anumite talente, care, dacă ar fi fost puse la lucru, i-ar fi făcut egali cu oamenii cei mai onorați ai lumii”.

„Petre” — prin acest cuvînt Domnul zice: „mă iubești”? Dacă da, atunci „PAȘTE mielușei Mei”.

Pun întrebarea: Da ce a durat sclavia milenii? și de ce evul întunecat a durat așa de mult? Desigur a lipsit ceva; a lipsit lumina care dă puțință ca lucrurile să fie văzute așa cum sînt. A lipsit lumina care luminează pe orice om venind în lume. Fără îndoielă, au fost unele străfulgerări de lumină atît în antichitate cît și după aceea, dar în afară de acestea, au existat, ca o crudă realitate, cele relatate de proorocul Isaia: „Iată întunericul acoperă pămîntul și negură mare popoarele”. Isa 60,2.

În cele ce urmează vrem să ilustrăm ce însemnează o datorie împlinită.

Cu ceva mai mult de anul 1135 înainte de Hristos (data la care s-a născut Samuel), o femeie plîngea nemîngiată. Numele ei era Ana. Dorința fierbîntă a sufletului ei era să aibă un copil de parte bărbătească. Din cele relatate în cartea lui Samuel — strălucitul nume al viitorului ei fiu — se vede clar cîtă decădere morală stăruia în societatea de atunci. Asistăm la o adîncă scoborîre a idealurilor, a virtuților. Dezmațul se întinsese ca o pecușină și cuprinsese pînă și tagma profeții de pe vremea aceea. Ana clocotea de dorul unei reforme, ardea de dorința de a descătușa viața din robia atîtor ticăloși și patimi. „Dacă îmi va da Domnul un copil de parte bărbătească” se ruga ea „atunci îl voi închina”... îl voi dedica, cu alte cuvinte, lucrării de redresare spirituală a societății. Si Ana, transmise prin singele ei, prin frămîntările și emoțiile ei, copilul ce avea să se nască, elanul și dorul după o premenire socială precum și dezgustul și ura față de decadența ce se cocosea chiar în locurile cele mai înalte ale societății... Și de îndată ce copilul ei s-a născut, Ana îl hrănește cu drag la pieptul ei, la acel piept străbătut de atîția fiori, infierbîntat de atîtea idealuri. Îngrijorarea și revolta pe de o parte, credința în triumful unei mari cauze pe de alta, asaltează, frămîntă, inundă inima ce bate în pieptul la care se hrănește și crește micuțul Samuel, omul, reformatorul de mîine, — care se va ridica dîr, implacabil asemeni u-

nui soare în răsărit care alungă întinericul și care prin forța căldurii și luminii sfîșie negurile ce întunecase și strîmțase orizontul discernămîntului spiritual al respectivelor epoci.

„După ce l-a înfărcat”, Ana l-a dus la templu. Templul constituia în vremea aceea singurul lăcaș de lumină și cultură. Și Ana dorește ca el să fie luminat, ca el să fie educat și izolat în același timp, de societatea ce se corupsese intr-atîta.

Toată copilăria lui Samuel este strălucitor împodobită de virtutea ascultării. Sînt în deosebire cunoscutele cele raportate în capitolul trei din întîia carte a lui Samuel. De trei ori în puterea nopții el se scoală și se duce la Eli și-i spune: „Iată-mă, căci m-ai chemat”. „Nu te-am chemat, întoarce-te și te culcă” îi răspunde de fiecare dată Eli. Intr-un tirziu însuși Eli își dă seama că acest copil este un copil providențial, este „un chemat”. Datorită ascultării sale, orice chemare a datoriei față de Dumnezeu și de aproapele își găsește o dreaptă și strălucită împlinire. Anii tinereții și bărbăției îl găsesc pe Samuel lucrînd neobosit la traducerea în fapt a acelor reforme și idealuri care au frămîntat și au făcut să palpite cîndva inima mamei lui, inima Anei. El este hărăzit să dea viață și să aducă la o strălucită realizare toate acele neînchipuit de frumoase idealuri pentru binele, fericirea și luminarea societății în care și pentru care a trăit.

Samuel este un întemeietor de școli, judecător și îndrumător al lui Izrael. Ascultarea de glasul conștiinței și al datoriei alcătuiește țesătura întregii lui vieți. În 1 Sam. 15,22 îl găsim stînd de vorbă cu însuși Saul — împărat la acea vreme. Pe un ton hotărît și autoritar ei îi spune lui Saul: „Ii plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decît ascultarea?... Ascultarea face mai mult decît jertfele”. În felul acesta Samuel așează virtutea ascultării mai pe sus de cele mai deosebite și mai costisitoare ritualuri. Apoi el adaugă (vers 23): „Neascultarea este tot atît de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată ca închinarea la idoli și terafimi. Fiindcă ai lepădat Cuvîntul Domnului, te leapădă și El ca împărat”. Atunci Saul a zis: „Am păcătuit, căci... n-am ascultat”.

Așa cum știm, această recunoaștere este tirzie și ea nu mai poate scăpa viața lui Saul de la dezastru. Ajuns la vîrfurile piramidei prin chemarea și cinstea ce i s-a făcut, el se prăbușește datorită neascultării, datorită împotrivirii. Ce lecție minunată avem de învățat de aici noi ce ne numim părinți și purtăm în brațele noastre sau pe inima noastră pe copiii noștri. Nu împrejurările sau vremea vor aduce împlinirea favorabilă a năzuințelor noastre privitoare la creșterea copiilor noștri, ci numai educația. La fel cum dezvoltarea trupului este

rezultatul asimilării hranei de toate zilele, la fel caracterul, personalitatea, este rezultatul hrănirii spiritului cu „tot ce este adevărat”, cu „tot ce este vrednic de cinste” cu „tot ce este curat”, cu „tot ce este vrednic de iubit” cu tot ce este vrednic de primit”. Filip. 4,8. Pasiunea pentru adevăr, pentru lucrurile care aduc cinste, înscrînd nume și fapte în istoria dezvoltării omenirii, precum și toate acele lucruri care merită să fie îndrăgite sau să fie primite, adică să facă parte din noi, toate acestea trebuie să fie păstrate ca niște ținte ale educației chiar dacă unele ar părea tot așa de nerealizabile — cum ai părut în cursul multor milenii ajungerea omului pe lună.

„Omul e un om numai prin educație”. Poate că nu putem să ne ajutăm copiii în descifrarea algebrei sau limbilor străine, dar datoria de a-i învăța ascultarea și omnia ne revine tuturor. De cîte ori în istorie, unii oameni au ajuns în locurile mai înalte dar ajungerea lor acolo a fost un dezastru atît pentru ei cît și pentru acele popoare în fruntea cărora au stat.

Și dacă ne gândim la sclava care conturează idealul și dă formă personalității lui Moise, atunci înțelegem — că nimeni nu poate nici să se scuze nici să acuze împrejurările pentru eșecurile în materie de bună creștere. De foarte multe ori se spune că există copii răi și copii buni, dar aceeași clasificare n-ar fi valabilă oare și pentru părinți? În materia aceasta e foarte greu și e chiar primejdios să faci aprecieri. Ne vom mărgini totuși să punem sub lupa observației un caz despre care găsim scris în 2 Imp. 2,23-24.

Foarte mulți sînt gata să scuze greșeli care n-ar trebui trecute cu vederea, aducînd slabul argument că făptașii sînt copii. Ei într-adevăr pot fi copii și ca atare au dreptul la bunăvoința și iertarea noastră. Dar mult mai virtuos au dreptul la îndrumarea, la sfaturile noastre.

De foarte multe ori unii biografi fac marea greșală cînd vorbesc despre cineva a cărui viață și lucrare vor s-o analizeze, atunci cînd se mărginesc doar la aceasta, ca și cînd relatările lor ar explica, pe baza analizei operei, tot ce se poate spune — spre învățatura altora — despre acea personalitate. La unii am găsit lapidara declarație: „...s-a născut din părinți săraci, a dus o viață de muncă” etc. etc. O, dar acești părinți au fost săraci tocmăi pentru că s-au cheltuit pe ei, au dispărut în anonimă întocmai ca și temelii unei clădiri — care, ascunsă în pămînt, susține de fapt întreaga clădire.

În cartea Proverbe citim în cap. 22,6: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și cînd va îmbătrîni, nu se va abate de la ea”. Acest verset conține porunca: „Învăță pe copil”. Copilul nu trebuie lăsat de capul lui. În natură

avem pilda curățirii vieții de vie, tăiatul pomilor și copilul diferitelor zarzavaturi.

În evanghelia după Ioan (cap. 5, 2) găsim scris: „Pe orice mîdă care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă”. Copiii noștri nu trebuie lăsați să se dezvolte oricum. Pentru a aduce roadele ascultării, roadele muncii ordonate, anumite apucături ale lor trebuie scutite. Adresîndu-se părinților în legătură cu marile obligații ce le revin în materie de educație, Cuvîntul Domnului mai adaugă la porunca „învăță pe copil” următoarele: „Și poruncile acestea... să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele cînd vei fi acasă, cînd vei pleca în călătorie, cînd te vei culca, și cînd te vei scula”, Deut. 6, 7.

Cu alte cuvinte la culcare și la sculare cînd sîntem acasă sau pe drum, copilului trebuie să-i vorbești. Și este într-adevăr o artă de a vorbi, de a pătrunde la inima lui în așa fel încît să facă din dumneata cel mai bun prieten al lui.

La o cumpunere cu titlul: „Cea mai bună prietenă a mea, una din eleve a început lucrarea ei așa: „Cea mai bună prietenă a mea este mama”. Este surprinzător și impresionant în același timp. Acea mamă își lua timp să stea de vorbă cu fiica ei. Rezultatele erau strălucite. Deveniseră prietene. Mama era cea mai bună prietenă... Ei își deschidea ea inima. Iar mama o sfătua și niciodată — ca bună prietenă — nu divulga secretele care erau încredințate.

Mi-aduc aminte de discuția dintre două mame. Una se plîngea celorlalte că copilul ei o pictisește cu o mie și una de întrebări. Cealaltă cu amărăciune în glas îi răspunde: „Draga mea, cînd băiețelul meu avea timp pentru mine, eu n-aveam timp pentru el; azi am eu timp pentru el, dar nu mai are el timp pentru mine”.

Învățătura este ca un altoi: se prinde de predilecțiile și aproape exclusiv numai în pomii tineri. Dar altoiul acesta se face una cu pomul altoit. O, de s-ar face una cu copiii noștri altoiul ascultării, altoiul bunătații și al iubirii, atunci ar umple lumea de darurile bunătații și ale omeniei.

Atîția oameni strălucesc astăzi prin cunoștințele lor, poziția sau averea lor. Dar „ceea ce face farmecul unui om este bunătața lui”.

Unul dintre distinșii noștri profesori spunea: „Dacă ar fi fost pe lume un dram mai mult de bunătațe, atîția tineri ar răsturna cu brațe vinjoase gîla, n-ar putea la doi coți în țărîna”.

Avem în vremea noastră atîtea cunoștințe încît din petrol putem face mătase și omul cu aparatele lui a ajuns să facă importante cerceri în lumea stelelor. Pe frumoasa stea a nopții omul a înfipt steagul lui... Și dacă din pămînt, piatră sau petrol omul a făcut lucruri minunate, ce s-ar putea face din materia vie!

Ce dorești tu să devie copilul tău? Și cui îi revine sarcina ca prin eforturi susținute — la culcare, la sculare și peste zi — să încerce uriașă tentativă de a ajunge până la steaua scumpă a vieții tale, la copilul tău? Cine să înfigă acolo asemenea unui steag, iubirea, acest semn al demnității și personalității?

Ascultarea, cinstea, iubirea de oameni și de muncă sînt o bună temelie. „Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemne, fîn, trestie, lu-

crarea fiecăruia va fi dată pe față“. 2 Cor. 3, 12. 13 p.p. Sinteți mîndri că copiii vă poartă numele și chipul. Dar cit de fericită va fi ziua cînd pe lingă aceasta, fiul sau fiica noastră va purta noblețea aurului pe care împrejurările și timpul, nici nu-l strică nici nu-l rugineste. Facă Domnul, cu ei a se împlini cuvîntul: „Fiii voștri sînt ca niște odrasle care cresc în tinerețea lor; fetele voastre, ca niște stilpi săpați frumoși, care fac podoaba caselor împărătești“. Ps. 144,12.

de noi și nedeșăvîrșirile noastre, mijlocind cu propriile Sale merite în favoarea noastră. În timp ce aceasta este experiența noastră, și atîta vreme cît unirea noastră cu Domnul Hristos nu este ruptă, noi vom fi prezentați, vom fi înfățișați fără prihană înaintea slavei Sale.

Dar să nu uităm că textul nostru mai adaugă și faptul că vor fi prezentați plini de bucurie. Există o bucurie deplină în prezența ingerilor lui Dumnezeu și pentru un singur păcătos ce se pocăiește (Luca 15,20). Această bucurie, este plină de semnificație, deplină, reală. Dar pentru ca să ne poată păzi de cădere, după întoarcerea și convertirea noastră și să ne înfățișeze fără prihană înaintea slavei Sale, acest lucru produce o nespūsă bucurie lui Dumnezeu. Această descoperire ne face să privim la dorința puternică și lăuntrică a Părintelui nostru ceresc de a lucra, de a face ceva în favoarea copiilor Săi. Este bucuria Lui a face acest lucru. Este binecuvîntata Lui plăcere aceea de a ne da Împărăția Sa. Este nespūs de bucurios de a prezenta în Împărăția Sa pe acela pe care i-a păzit de cădere și a căror deficiențe, scăderi, Domnul Hristos le-a desăvîrșit în meritele Sale. A putea sta în prezența slavei Sale, fără să-ți fie teamă, aceasta pentru noi creștinii, este favoarea cea mare pe care ne-o face cerul.

Serva Domnului spune: „În loc de a fi preocupat și torturat de gîndul că nu crești în har, adu-mai bine la îndeplinire orice datorie a vieții, folosește orice ocazie ce se ivește de a purta cu bucurie poverile sufletului pentru tine și în dreptul altora. Fii bun, curtenitor; iubitor păstrează cu umilință, cu smerenie binecuvîntata noastră nădejde; vorbește de iubirea lui Hristos și mai ales dovedește-o în propria ta viață; înalță sus bunătatea Sa, mila și neprihănirea Sa, și încetează a mai te frămînta la gîndul dacă crești, sau nu în viața ta de creștin.

Pomii și florile, toate plantele, nu cresc făcînd eforturi deosebite. Domnul spune: „Priviți la crînii cîmpului, cum cresc ei... Plantele nu se frămîntă cu privire la creșterea lor; ci ele cresc sub soarele dătător de viață și putere, al lui Dumnezeu; să învățăm de aici. Să nu ne uităm unii la alții, să nu ne frămîntăm în zadar ci să ne așezăm sub razele puternice ale Soarelui Dreptății „și vom crește din slavă în slavă, pînă vom fi „Ca El“.

Să dăm slavă lui Dumnezeu pentru această realitate simplă, a acestei prețioase experiențe. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ceea ce a făcut spre mîntuirea noastră. Să ne prindem bine de făgăduințele Sale, să credem în Cuvîntul Lui, să fim plini de încredințare că El este credincios și drept ca să aducă la îndeplinire ceea ce a făgăduit, că ne va păzi de cădere, ne va înfățișa fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale“.

Lucrarea dreptății Sale

Urmare de la pag. 5-a

este aruncat în atmosfera noastră, trebuie să coboare. Dacă din punct de vedere științific această teorie se verifică, atunci în teologie, ea nu exprimă adevărul. Dumnezeu poate în adevăr să ne păzească de cădere, chiar dacă ne găsim pe înălțimile vieții spirituale, unde furtunile ispitei și a încercărilor sînt mai teribile. Dacă luăm în considerație în viața noastră zilnică cele amintite aici din inspirația divină, atunci înălțarea noastră spirituală nu va fi o înălțare spre cădere, ci o continuă creștere în Isus Hristos, pînă la perfecțiune, repetînd experiența umblării lui Enoh cu Dumnezeu.

Citînd în continuare textul din Iuda 24, vedem că ne spune cum că vom fi „înfățișați fără prihană înaintea slavei Sale“.

Fără prihană, fără pată înaintea lui Dumnezeu — aceasta trebuie să fie pentru a supraviețui slavei Sale. A transforma omul păcătos și să-l prezinte fără de pată, este una din minunatele demonstrații ale harului lui Dumnezeu.

„Prin viața Sa fără de pată, spune Cuvîntul Inspirat, ascultarea Sa, moartea Sa pe crucea Golgotei; Domnul Hristos mijlocește pentru cei păcătoși. Și acum, nu numai ca un simplu petiționar mijlocește El pentru noi, ci ca un biruitor ce-și cere dreptul biruinței Sale. Jertfa Sa este completă, și ca Mijlocitor al nostru, El aduce la îndeplinire lucrarea la care de bună voie S-a angajat, țînînd înaintea lui Dumnezeu cădelnița conșinînd propriile Sale merite fără de pată, cum și rugăciunile, mărturisirile și mulțumirile poporului Său“.

„Domnul Hristos S-a angajat de bună voie și din iubire, să fie certitudinea mîntuirii noastre, jertfa noastră de păcat, și El nu neglijează pe niciunul dintre noi. Există un tezaur inepuizabil de ascultare ce emană din ascultarea Sa. În ceruri, meritele Sale, renunțarea și sacrificiul Său de Sine sînt co-

morii adunate asemenea tîmăici, spre a fi oferite cu rugăciunile poporului Său. Cînd rugăciunile sincere, smerite ale copiilor Săi se înalță la ceruri, la tronul lui Dumnezeu, Domnul Hristos le prezintă împreună cu propriile Sale merite, cu propria Sa viață de desăvîrșită ascultare“.

Domnul Hristos a fost totdeauna exemplul nostru. „El este un exemplu desăvîrșit și sfînt, dat nouă spre a fi imitat. Este adevărat că noi nu vom putea egala acest model divin; dar nu vom fi acceptați de Dumnezeu, dacă nu-L vom copia, nu-L vom imita, dacă nu vom da pe față în viața noastră caracterul Lui, desigur în măsura posibilităților cu care Bunul Dumnezeu ne-a binecuvîntat, ne-a dăruit.“

Asigurarea mîngîietoare a Cuvîntului inspirat ne spune că: „atunci cînd în inima noastră este dorința de a asculta de Dumnezeu, cînd eforturile noastre sînt îndreptate pentru înfăptuirea acestui țel, Domnul Isus acceptă această dispoziție sufletească a noastră și eforturile noastre ca fiind cea mai bună slujire a noastră, și în meritele Sale divine, trecînd cu vederea dificultățile inerente ale firii noastre“.

Domnul Hristos este gata să ne primească prin desăvîrșirea Sa, din ziua în care noi L-am acceptat ca Mîntuitor al nostru pînă cînd El va schimba trupurile noastre în nemurire, cînd vom fi ca El, pentru că El vom vedea așa cum este. Pînă în clipa aceea nu există un moment în traectoria ascendentă a vieții noastre spirituale, cînd să ne putem îngădui a ne opri. Nici un punct cînd să putem spune că sîntem suficient de buni, de sfînți, etc. etc. Pe măsură ce creștem în har, va fi totdeauna necesar din partea Domnului să fie milostiv față

Iubirea de oameni a lui Isus

In umblarea noastră după adevărata credință, este necesar să avem continuu înaintea ochilor, modelul nostru, adică pe Domnul Isus Hristos. Pentru creștin este de importanță supremă a ști ce a crezut Isus, ce a învățat și ce a făcut El. Fiind calea, adevărul și viața, El veni să ne îndrume mințile către izvorul a tot adevărul, pentru ca credința noastră să fie temeinică ancorată într-un „Așa zice Domnul”. El veni spre a ne aduce viața în conformitate cu viața Sa, dându-ne o vizibilă dezvăluire a ceea ce este creștinismul și transpunerea lui în rezolvarea problemelor vieții de toate zilele. Viața lui Hristos este tot atât de importantă ca și învățăturile Sale. Una este ilustrarea celeilalte. Învățăturile Bibliei trebuie ilustrate prin viață, și spre a-și îndeplini întru totul menirea, ele trebuie trăite. Pentru acest motiv veni Hristos în lume. El nu numai că trimise îndrumări scrise — cum găsim în Biblie — ci suplimentă aceste îndrumări printr-o dezvăluire a unei vieți trăită în armonie cu descoperirea divină. În felul acesta El făcu posibil tuturor să-l cunoască voia. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu”. Ioan 7, 17.

Dacă viața este tot atât de importantă ca și doctrina — și trebuie să fie, deoarece viața nu este altceva decât doctrina demonstrată — atunci creștinul va dori ajutor și sfat pentru trăirea lui zilnică. Una este să ai maxime frumoase și folositoare. Alta este să aplici practic aceste maxime în legăturile cu o lume care este mai mult interesată în ce privește faptele decât doctrina. Poate fi primit vreun ajutor de la Hristos, din legăturile Sale cu oamenii?

Iubirea a fost ceea ce mină pe Isus să părăsească curțile de sus și să vină în lumea aceasta spre a mântui pe oameni. Despre Tatăl este spus că El „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu”. Ioan 3, 16.

Aceeași iubire care mină pe Tatăl să dea pe Fiul Său, mină pe Fiul să se dea pe Sine. „Cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea”. Efes. 5, 25. Pavel face o aplicație personală când spune că Isus „m-a iubit și S-a dat pe sine însuși pentru mine”. Gal. 2, 20. De aceea, cu deplină încredere noi putem afirma că Isus „ne iubește, ne-a spălat de păcatele noastre cu singele Său”, și „S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre”. Apoc. 1, 5; Gal. 1,4. Nu ca o obligație a datoriei Sale veni Isus în lumea aceasta: El veni fiindcă iubea pe oameni.

Iubirea de oameni a lui Isus nu a fost mărginită doar la un anu-

V. FLORESCU

* * *

mit neam de oameni, la cițiva. Iubirea Lui cuprinse pe toți, negri și albi, bogați și săraci, bărbați și femei, buni și răi. El iubi pe oameni și se dădu pentru ei nu fiindcă erau buni. Nu; „pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”. Rom. 5,8. Azvirlitul lepros, disprețuitul vameș, onoratul Nicodem, femeia păcătoasă, bogatul Zacheu, demonizatul, văduva cea săracă — toți li stărniră simpatia și cu toții se împărtășiră de slujirea Sa. El nu făcu deosebire între cei din neamul Său sau ceilalți. El nu trase nici un fel de linie rasială.

Isus dovedi o profundă prețuire valorii unui suflet omenesc. El era tot pe atât de dispus să fie de folos celor pe care oamenii îi socoteau izgoniți din societate ca și celor mai favorizați și bogați. Un lepros primii tot atita atenție ca și un membru al Sinedrului. El își luă tot atita timp să vindece pe o văduvă sărmană după cum ajută pe tinărul de neam mare. Nimeni nu era trecut cu vederea. El era gata și dispus să ajute pe toți.

De exemplu, ar fi socotit ei că merită să se piardă timpul cu un dement „care își avea locuința în morminte”? Stă scris că „nimeni nu mai putea să-l țină legat, nici chiar cu un lanț. Căci de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi și cu cătușe la mâini, dar rupsese cătușele și sfărâmasă obezile, și nimeni nu-l putea domoli. Totdeauna, zi și noapte, stătea în morminte și pe muniți, tipind și tăindu-se cu pietre”. Marcu 5, 3—5.

El era stăpinit de un spirit necurat — ceea ce înseamnă de obicei că el decăzuse trupește și spiritual — era stăpinit de duhurile rele în așa măsură încât nimeni nu-l putea potoli; fusese legat cu lanțuri, însă cu o forță supraomenească el le sfărâmasă. Zi și noapte trăia în morminte, strigând și făcându-și tăieturi. Pe un asemenea om era mai bine să fie lăsat în plata lui. Nu mai putea fi ajutat.

Însă Isus nu gândi în felul acesta. Omul acela trăia în morminte de cealaltă parte a lacului unde se găsea Isus, însă El dădu poruncă să se meargă dincolo. Pe drum se stărnă o furtună, și se părea că toți aveau să piară; însă liniștit, Isus S-a sculat, „a certat vântul, și a zis mării: „Taci! Fără gură! Vântul a stat și s-a făcut o liniște mare”. Marcu 4, 39. Dă-mineaua El sosi în ținutul Gadarenilor, unde, în morminte, trăia sârmanul demonizat.

Trebuie de observat că, potrivit celor raportate, singurul lucru ce-l săvârși Isus în timpul acestei călătorii a fost vindecarea acestui om. Nu ne putem închipui că nu ar fi avut cunoștință de mai dinainte despre acest fapt. Când porni, El știu precis ce urma să facă. Călătoria aceasta a fost dezvăluirea faptului că nimeni, oricât de jos s-ar găsi pe scara omenirii, nu trebuie desconsiderat; și că în cel mai puțin promițător există forțe și posibilități care nu trebuie trecute cu vederea.

Spre a ajuta pe omul acesta, Isus petrecu o noapte grea, dormind puțin și impresurat de o furtună care s-ar fi dovedit fatală pentru ucenicii, nu însă pentru El. El își termină lucrarea de a însănătoși pe demonizat, și părăsi acele țărături la invitația celor pe care El ar fi fost bucuros să-i ajute. Neîndoios, ucenicii simțiră că această aparte călătorie nu adusesse rezultate cospunzătoare eforturilor depuse. Nu a fost scăpat decât un singur om, și el nu valora decât cât ar putea valora un om.

Raportul acestei vindecări mai prezintă și un alt episod important. Deoarece duhurile rele îi rugară stăruitor ca să nu-i izgonească din ținutul acela, ei să-l trimeată într-o turmă de porci care pășteau în apropiere, Isus le îngădui să intre în porci, care „s-au repezit de pe rîpă în mare; erau aproape două mii, și s-au înecat în mare”. Marcu 5, 13—17.

F de închipuit că gadarenii se bucuraseră că demonizatul se vindecase și era în toate mințile. El alcătuisse o mare pricină de neliniște pentru ei. Nimeni nu îndrăzneau să treacă prin acele locuri, și zbierele lui în noapte umpleau de groază inima cea mai tare. Acum el era restabil, se săvârșise o minune, și oamenii erau bucuroși. Însă, vai porcii! Fusese scăpat un om, însă cu ce preț! Valora un om două mii de porci? Cu cât cugetau asupra acestei chestiuni, cu atita se întăreau și mai mult în ideea că nu doreau să mai fie vindecați și alți oameni la un asemenea preț. De aceea „au început să roage pe Isus să plece din ținutul lor”. Și El plecă.

În zilele lui Hristos un om nu era socotit a valora prea mult. În piețe sclavii erau vinduți ieftin. Osea cumpără pe Iomar cu cincisprezece sicli de argint și ceva grăunțe. Însă un om ca cel demonizat nu putea nicicum să fie vindut. El n-avea nici o valoare. El înfățișa un pasiv. Totuși Hristos l-a socotit valoros, demn a fi scăpat. Și El dori să întipărească în mintea tuturor — a gadarenilor, a ucenicilor și a tuturor aceluia care mai tirziu ur-

mau să citească această întâmplare — cum că oamenii chiar cei mai de jos au fost cumpărați cu un preț înfinit. Minunată prețuire a omului!

Se pare că Hristos găsi o deosebită plăcere în a alege cazuri „grele” spre a dezvălui puterea Evangheliei. Un caz aparte îl alcătuieste femeia prinsă în adulter. Nu se mai pune la îndoială vinovăția ei; fusese prinsă asupra faptului. Osînda era împoșcarea cu pietre. Așa cerea legea! „Tu ce zici”? Fu întrebare Isus. Isus cunoștea atât inima cit și viața învinuitorilor ei. El știa că ei erau mai vi-novași decât ea. El nu răspunse nimic, ci începu să scrie pe nisip. Nu ni se spune ce a scris; dar când oamenii se îmbulziră în jurul Lui să vadă ce scrie, unul după altul se trase înapoi, pînă ce în cele din urmă nu rămase decât Hristos și femeia. Ne putem închipui că Hristos, care le cunoștea inimile, scriesese pe nisip păcatul fiecăruia dintre învinuitori; în cele din urmă cînd văzură ce scrisese El, ei fură intru totul dispuși să nu stăruie cu învinuirea femeii, ci se depărțară.

„Unde sînt priștii tăi”? întrebă Isus. „Nimeni nu te-a osîndit”? „Nimeni, Doamne”, răspunse ea. „Nici eu nu te osîndesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești”. Ioan 8,1—11. Isus ajutase pe cineva care, poate, după aprecierea unor oameni, n-ar fi meritat să fie salvat. Isus văzu ceva în ea, după cum vede în fiecare, anume că ea încă era demnă, și de aceea o ajută.

Mai tîrziu o găsim apărînd la ospățul ce fusese dat în cinstea lui Isus în casa lui Simon leprosul. „Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa Fariseului, a adus un vas de alabastru cu mir mirositor, și stătea înapoi lingă picioarele lui Isus și plîngea. Apoi a început să-I stropască picioarele cu lacrimile ei, și să le ștergă cu părul capului ei; le săruta mult și le ungea cu mir”. Luca 7,37,38. Lui Simon nu-i plăcu acest lucru și gîndi în inima sa: „Omul acesta, dacă ar fi un pro-roc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de el: că este o păcătoasă”. Vers. 39.

Isus îi citi în inimă și-i zise: „Un cămătar avea doi datornici; unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cincizeci. Fiîndcă n-avea cu ce plăti, i-a iertat pe amîndoi. Spune-mi dar, care din ei îl va iubi mai mult? Simon l-a răspuns: Socolote că acela căruia i-a iertat mai mult”. Isus i-a zis: „Drept ai judecat”. Apoi S-a întors spre femeie și a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta, și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei, și Mi le-a șters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de cînd am intrat n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir. De ace-

ea îți spun: Păcatele ei, care sînt multe, sînt iertate, căci a iubit mult, dar cui se iartă puțin, iubește puțin. Apoi a zis femeii: Iertate îți sînt păcatele! Cei ce se așează cu el la masă, au început să zică între ei: Cine este acesta de iartă chiar și păcatele? Dar Isus a zis femeii: „Credința ta te-a mîntuit” Luca 7, 41—50.

În general este socotit că acesta este același eveniment care este raportat în Evanghelia după Matei, în care este vorba despre un ospăț ținut în casa lui Simon leprosul și o femeie unse pe Mîntuitorul cu prețiosul mir cuprins într-un vas de alabastru. În Matei se mai spune încă: „Ori unde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei”. Matei 26,13.

Cineva a spus că Hristos descoperi valoarea omului obișnuit. Lucrul acesta este adevărat în sensul în care am vorbit. El văzu în oameni acea ce nimeni altcineva nu putea vedea. Din materialul cel mai plăcut El vrea să alcătuiască un vas de cinste.

Timp de secole și milenii înainte de Hristos s-a crezut în dreptul divin al unor oameni ca ei să domnească și în destinul altora ca să fie conduși. Secole și aproape milenii după Hristos a mai dămnit această idee. Numai în ultimul secol sau două omul obișnuit a intrat în drepturile sale. Că toți oamenii au fost creați liberi și egali și că ei sînt înzestrați de Creatorul lor cu anumite drepturi neînstrăinabile, este o doctrină care nici chiar acum nu este primită cu plăcere pretutindeni. Totuși acesta a fost principiul după care lucră Hristos și pe care-și întemeie biserică.

În cel de al patrulea capitol al evangheliei după Ioan se găsește redată o mult lămuritoare istorisire a atîtudinei lui Hristos față de oameni și a aprecierii din partea Sa a valorii cuiva. Este aceea a lui Hristos și a femeii la fîntînă. Aceasta era o femeie limbută, fle-cară și uzuratică, care avusese cinci bărbați și care acum trăia cu un al șaselea cu care nu era căsătorită. Fiecare element din caracterul ei părea în lipsă spre a face din ea ceva bun pentru împărăție, și ca urmare Hristos nu o băgă în seamă? Nicidecum. Hristos n-a neglijat niciodată pe careva. El intră în discuție cu ea. Și situația nu era cituși de puțin mai favorabilă prin faptul că Hristos era iudeu și ea era samariteancă. Nici un evreu n-ar fi trecut prin Samaria dacă lucrul acesta îl putea evita, și erau mulți dintre aceia care, sub nici un cuvînt nu ar fi călcat pe pămînt samaritean. Mai mult încă, nici un adevărat iudeu nu ar fi primit să bea de la un samaritean și nici nu ar fi băut din vreun vas făcut în Samaria. Să facă aceasta însemna să se spurce. Spre a fi de folosin-

ță, toate vasele trebuiau făcute din pămînt iudeu, nemînjite cu pămînt samaritean.

Ziua era dogoritoare; Isus era obosit; ucenicii plecaseră în cetate; și era ora prinzului. Cînd femeia se apropie de fîntînă, de îndată Hristos îi ceru să bea. Cum îndrăznea El, un iudeu, să ceară să bea de la o samariteancă? Isus folosi imediat situația și îndreptă convorbirea spre fașajă spiritual. Totuși ea își reveni și atunci Hristos spuse deodată: „Du-te de cheamă pe bărbatul tău”. Dîndu-și seama că Hristos era străin și probabil nu știa nimic despre treburile ei particulare, în mod uzuratic ea spuse că nu are bărbat, gîndind că în felul acesta va pune capăt oricărei întrebări în această privință.

Spre surprinderea sa Isus spuse că ea îi răspunse drept, căci avusese cinci bărbați și cel cu care trăia atunci nu-i era soț. Acesta a fost un răspuns neașteptat; însă ea din nou își reveni și începu vechea controversă teologică, anume unde să se închine oamenii; în Ierusalim sau în Samaria. Hristos refuză a fi tirat într-o asemenea discuție și-i spuse că va veni vremea cînd oamenii nu se vor închina nici în Ierusalim nici în Samaria ci se vor închina Domnului în spirit și adevăr. Femeia deveni serioasă. Aici era cineva pe care ea nu-l putea înșela; El îi cunoștea viața și nu avea să fie abătut de la vădățele Lui intenții. Plină de seriozitate ea spuse: „Știu că are să vină Mesia, căruia l se zice Hristos; cînd va veni El, are să ne spună toate lucrurile”. Isus îi zise: „Eu, cel care vorbesc cu tine, sînt Acela”. Ioan 4,25,26.

În acest moment critic sosiră ucenicii și fură uimiți gîsînd pe Isus vorbind cu această femeie. Totuși, ei înțeleseră că se întimpla ceva neobișnuit; „totuși nici unul nu l-a zis: Ce cauți? sau: Despre ce vorbești cu ea”? Vers. 27. Atunci femeia și-a lăsat găleata, s-a dus în cetate, și a zis oamenilor: „Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul? Ei au ieșit din cetate, și veneau spre El”. Vers. 28—30.

Impresia profundă produsă asupra femeii este dezvăluită prin faptul că deși ea venise să scoată apă, totuși își lăsa găleata. Se vede că Isus nu dobindi apa pe care ceruse să o bea.

Întîmplarea aceasta dezvăluie o minunată apropiere psihologică din partea lui Isus. Chiar numai din acest unghi ea este demnă de studiat. Însă minunea cea mai mare este că Isus fu gata să-și ia timp să vorbească cu o femeie samariteancă și mai ales cu una din felul acesta. Nu trebuie să scăpăm din vedere concluzia că Isus nu a socio-

Continuare la pag 16-a

Umblarea în căile Domnului

Despre Tatăl nostru ceresc este scris în Cuvîntul Său că este un Dumnezeu drept. El este în mod desăvîrșit drept. Dreptatea Lui este modelul desăvîrșit de măsurare sau de comparare. Dreptatea lui Dumnezeu a fost totdeauna un subiect de adîncă admirație și contemplare a celor cucernici și a cugetătorilor elavioși. Ei au rămas uimiți și înfricoșați cînd, prin aprofundare, și-au dat seama de perfecțiunea dreptății și legalității lui Dumnezeu. Și această dreptate nu este o dreptate însușită de El, ci este a Lui, îi aparține cu exclusivitate. Această dreptate izvorăște din El, așa cum izvorăsc din El viața și dragostea.

Profetul de pe vremuri, Isaia, în legătură cu acest subiect, întreba pe contemporanii săi, și prin ei, întrebarea este adresată tuturor oamenilor de pretutîndeni, pînă în zilele noastre: „Cine a cercetat Duhul Domnului, și cine L-a luminat cu sfaturile lui? Cu cine S-a sfătuit El ca să ia învățătura? Cine L-a învățat cărarea dreptății. Cine L-a învățat înțelepciunea, și L-a făcut cunoscut calea priceperii?” Isa, 40, 13—14.

Desigur că la întrebarea aceasta, nu se poate răspunde altfel decît că: Nimeni nu L-a învățat. Dreptatea era în El. Și pentru că El este din veșnicie urmează că și dreptatea Lui, împreună cu El, este din veșnicie.

În Noul Testament apostolul Pavel cel care a aprofundat ca nimeni altul acest principiu al lui Dumnezeu, cucerit de marea Lui, declară: „O, adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sînt judecățile Lui, și cît de neînțelese sînt căile Lui! Și în adevăr, cine a cunoscut gîndul Domnului? Sau cine a fost sfințitul Lui? Cine L-a dat ceva înțîi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El, și pentru El sînt toate lucrurile. Și de aceea a Lui să fie slava în veci”. Rom. 11, 33-36.

Tatăl nostru ceresc, în legăturile Sale cu oamenii, a întrebîntat numai căi drepte, pentru că nu putea altfel. Și El le-a făcut cunoscut aceste căi, pentru ca ei văzînd superioritatea lor, să părăsească din toată inima căile păcatului, care duc numai la rușine, ruină și la pierzare veșnică, și să aleagă cu bucurie și recunoștință căile dreptății și ale sfințeniei, adică să aleagă căile Domnului, căi pline de lumină, de bucurie, de pace și ferice, care duc pe oricare umblă pe ele, din nou în bratele iubitoare și veșnic ferice ale Tatălui nostru ceresc.

Căile păcatului, contra cărora sîntem atît de des și de solemn avertizați în Cuvîntul lui Dumnezeu, sînt căile firii pămîntești, și acestea sînt cunoscute și sînt cele

H. ARTINIAN

amintite în Gal. 5, 19—21. În afară de această listă neagră cu cele 17 căi inovate și păcătoase, Cuvîntul inspirat spune: „și alte lucrări care se aseamănă cu acestea”. Despre cei care sînt pe aceste căi, se declară cu toată autoritatea, că „cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Impărăția lui Dumnezeu”.

Spre deosebire de căile păcatului, Domnul a făcut cunoscut căile dreptății, ale integrității, ale cinstei și ale moralei. Acestea sînt căile luminii deoarece sînt luminoase. În ele nu e nimic din faptele întunerului. Cine umblă pe aceste căi se umple de bucurie, de speranță și de lumină. Căile acestea se numesc căile dragostei, ale bucuriei, ale păcii, ale îndelungei răbdări, ale bunătății, facerii de bine, credincioșiei, blîndeții și înfrînării poftelor. Toate la un loc poartă denumirea de Calea Domnului.

Pe această cale putem intra numai prin Isus Hristos. El S-a oferit ca jertfă ispășitoare pentru păcatele noastre trecute. El S-a oferit ca sprijin și ajutor pentru viața noastră prezentă, iar pentru viitor, El este Nădejdea noastră de nezdruccinat. El a declarat foarte solemn: „Eu sînt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine”. Ioan 14,6. Primirea Mîntuitorului Isus Hristos în inimile noastre prin credință, încrederea că El, prin sacrificiul Său de pe Golgota a ispășit păcatele noastre cînd noi trăiam în necunoștință de Dumnezeu; și trăirea învățăturilor Sale din Sfintele Scripturi în viața și activitatea noastră zilnică, înseamnă că noi umblăm în căile Domnului.

Pe aceste căi s-ar putea să fim invitați să facem sacrificii, s-ar putea să fim îndemnați să renunțăm la lucrări îndrăgite, dar să se știe bine că tot ceea ce ni se cere să facem este spre binele nostru vremelnic și veșnic.

De cînd am cunoscut noi pe Hristos și am primit marea și uimitorul Său sacrificiu, care ne-a șters păcatele și ne-a spălat de întîncuniele noastre, am rămas noi în căile Lui? Am renunțat noi la păcătuire, și ne lăsăm călăuziți numai de îndrumările și îndemmurile duioase și iubitoare ale Duhului Sfînt? Trăim noi, în viața noastră zilnică, învățăturile curate și sfinte ale Mîntuitorului nostru? Trăiesc eu în dragoste, în pace și în unire cu scumpii mei frați care se găsesc pe aceeași cale?

Cei ce sînt pe această cale au același fel de vorbire, au același simțămînt și urmăresc același țel. Fi se înțeleg de minune oriunde s-ar întîlni, din orice țară ar fi, orice limbă ar vorbi. E destul că sînt pe aceeași cale. Ei se

socotesc cu toții ca frați și recunosc ca Conducător spiritual pe Isus, pe Fiul lui Dumnezeu. Ei știu că trebuie să facă bine totdeauna, și că prin faptele lor ei trebuie să proslăvească pe Dumnezeu.

Căile Domnului sînt căi drepte; cei ce umblă pe aceste căi trebuie să aibă multă grijă să facă și ei urme drepte cu picioarele lor, pentru ca cel ce șchioapătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat. Ebr. 12,13.

Ce s-a spus despre oamenii care au umblat pe căile Domnului? În legăturile lor sociale cu semenii lor, și în ocupațiile de răspundere din cercurile lor adevărații credincioși ai lui Dumnezeu au lăsat urme luminoase nu numai pentru contemporanii lor, dar și pentru generațiile care s-au succedat de atunci pînă în zilele noastre. Exemplu unei vieți corecte, cinste, neegoiste, pusă în slujba aproapelui, a rămas ca tîria unui monument de granit, iar veacurile care s-au scurs, nu au putut șterbi nimic din frumusețea, din folosul și scintilirea de viață a activității lor.

E destul să amintim numai cîteva exemple, deși Cuvîntul lui Dumnezeu și istoria abundă de nume, din diferite locuri și din diferite timpuri.

Iosif din Egipt, ca administrator și responsabil al casei și bunurilor materiale ale lui Potifar, arată prin comportamentul lui, care era izvorul binecuvîntărilor pentru el și pentru casa stăpînului lui: „Stăpînul lui a văzut că Domnul era cu el, și că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca. Iosif a căpătat mare trecere înaintea stăpînului său, care l-a luat în slujba lui, l-a pus mai mare peste casa lui, și i-a încredințat tot ce avea. De îndată ce Potifar l-a pus mai mare peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvîntat casa egipteanului din pricina lui Iosif; și binecuvîntarea Domnului a fost peste tot ce avea el, fie acasă, fie la cîmp”. Gen. 39,3—5.

Samuel, după o viață întreagă pusă în slujba poporului, cu ocazia retragerii sale din viața publică, convoacă o adunare festivă și înainte de a preda treburile și răspunderile națiunii în mîinile sucesorului său, întrebă pe toți cei prezenți: „Iată-mă! Mărturisii împotriva mea, în fața Domnului și în fața unsului Lui: Cui i-am luat bou, sau cui i-am luat asinul? Pe cine am apăsat, și pe cine am năpăstuit? De la cine am luat mită ca să închid ochii asupra lui? Mărturisii și vă voi da înapoi”. Ei au răspuns: „Nu ne-ai apăsut, nu ne-ai năpăstuit, și nici n-ai primit nimic din mîna nimănu”. Gen. 39,3—5.

Neemia, pe timpul restaurării țării, după întoarcerea din captivi-

tatea babiloniană, în calitate de guvernator general și trimis al împăratului persan, se ferește a întrebuința metode și practici abuzive și necinstite, cum procedase înaintașii lui. El zice despre unii ca aceștia, deși din motive de nobleteă evită să le dea numele: „Înainte de mine, cei dintii dregători împovărau poporul, și luau de la ei pîne și vin, afară de cei patruzeci de sicli de argint; chiar și slujitorii lor apăsuu poporul. Eu n-am făcut așa din frică de Dumnezeu. Ba mai mult, am lucrat la dregerea zidului acestuia, n-am cumpărat nici un ogor, și toți slujitorii mei erau la lucru“. *Nem. 5,15—16.*

Daniel, în Babilon, pe neașteptate s-a văzut supus unei anchete severe și minuțioase. A văzut cum i se cere să prezinte spre verificare întreaga activitate diplomatică și administrativă în legătură cu treburile extrem de delicate și dificile ale imperiului, dar el a avut și bucuria să vadă încheierea lucrărilor comisiei anchetatoare, și iscălirea unui proces verbal, în care comisia de anchetă recunoștea corectitudinea și cinstea înaltului slujbaş. Citim și astăzi cu multă ușurare și satisfacție: „Dar n-au putut să găsească nimic, nici un lucru vrednic de muștrare, pentru că el era credincios“. *Dan. 6,4 u.p.*

Cei ce umblă pe aceste căi, umblă cu Dumnezeu. Despre Enoh ni se spune că umbla cu Dumnezeu, și cunoaștem sfîrșitul lui fericit. Noe umbla cu Dumnezeu pe aceste căi, și știm salvarea lui și a familiei lui pe vremea potopului. Lui Abraham Domnul i-a adresat invitația: „Umbli înaintea Mea, și fii fără prihană“. Și astfel a ajuns tatăl tuturor celor credincioși. În timpurile Noului Testament din numărul imens al celor care au umblat pe aceste căi, putem aminti în treacăt pe bătrînul și venerabilul Simion din Ierusalim, care aștepta venirea Mîntuitorului; pe Ana, fiica lui Fanuel, care nu se despărțea de templu; pe Maria — cea plină de timiditate din Nazaret, care spunea ingerului: „Iată, roaba Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale“; pe Iosif, cu un atelier unil de dulgherie; pe Anania din Damasc, ucenic devotat și foarte folositor pentru prima biserică; pe Pavel, eruditul învățat la picioarele lui Gamaliel, care, împreună cu ceilalți apostoli și credincioși, își ia ca țintă să ducă Evanghelia mîntuirii prin Isus Hristos la întreaga lume cunoscută în acele zile.

Și de atunci și pînă acum, numărul lor a crescut continuu. Domnul Isus Hristos are urmași și martori care îl ascultă chemarea, merg pe urmele Sale luminoase, devin o binecuvîntare pentru semenii lor și prin viața și faptele lor proslăvesc pe Dumnezeu.

Și care va fi urmarea dacă rămînem pe această cale și umblăm pe ea? Pe lângă faptul că avem simțămîntul unei conștiințe împăcate, că ne-am făcut datoria în viața

aceasta, avem și asigurarea că ni se va face cea mai mare favoare, și vom avea cea mai mare fericire, prin aceea că, în veșnicile fără de sfîrșit ale viitorului vom rămînea cu El, vom umbla cu El, și-L vom sluji cu laudele și cu mulțumirile noastre. La capătul de sus al cărării, răscumpărații Domnului Isus Hristos vor vedea cetatea sfîntă cu porțile ei de mîrgăritar, care se deschid spre a primi pe cei ce în viața aceasta au umblat cu Dumnezeu. În fața acestor porți scripitoare, prin care se revărsa slava cetății Noului Ierusalim, Mîntuitorul va spune răscumpăraților Săi: „Bun venit“, și îi va prezenta în fața Tatălui cresc. Și Tatăl, privind cu dragoste asupra lor, va declara în fața universului că îi primește în Prea Iubitul Său Fiu, Isus Hristos.

Profetului vizionar de pe Patmos i-a fost arătat finalul glorios al umblării în căile Domnului. El zice: „M-am uitat și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod, și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mîini; și strigau cu glas tare și ziceau: Mîntuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului“. *Apoc. 7,9—10.*

Domnul să ne ajute să facem parte dintre aceștia. După ce vom termina cu bine umblarea noastră în sfintele căi ale Domnului, să primim hainele albe și ramurile de finic și veșnic să proslăvim pe Acela care, atît de mult ne-a iubit, încît după ce ne-a răscumpărat prin sacrificiul Fiului Său, ne-a ajutat să umblăm pe căile Sale, și să fim pentru veșnicie în prezența Sa plină de glorie, de iubire și fericire părintească.

IUBIREA DE OAMENI

Urmare de la pag. 14-a

tit pe nimeni a nu merita atenția Sa. Pare că El își luase sarcina de a dovedi că oamenii de rînd, pescari, vameși, păcătoși și femei de felul acesta, au în ei posibilități spre bine. Dacă aceasta a fost una din țintele Lui, El izbucni în mod minunat.

Isus iubea pe oamenii de rînd, și aceștia îl ascultau bucuos. *Marcu 12,37.* Oare aceasta înseamnă că El iubea numai pe oamenii de rînd și nu și pe bogați, cei de neam mare, sau învățați? Nu credem. Isus a iubit pe toți oamenii, nu numai o anumită clasă, exclu-

zînd pe ceilalți. Oare nu a adresat El bogaților unele din parabolele Sale? Desigur; însă pe bună dreptate se poate spune că ele au fost îndreptate împotriva bogaților? Să cugetăm asupra unora dintre parabole.

Parabola omului bogat, amintită în *Luca 12,16—21*, al cărei gînd de temelie înfățișează atît de deplin că el nu știa ce să facă cu prisosul, nu este o parabolă împotriva bogaților și nici împotriva bogațiilor, ci mai degrabă împotriva unei folosiri a averii. Dumnezeu cerului dăduse o recoltă abundentă. Nu aceasta era greutatea. Pricina era folosirea iar nu posedarea averii.

Parabola omului bogat și a săracului Lazăr de asemenea se ocupă de folosirea averii. *Luca 16,19—21.* Bogatul ducea o viață de îmbuibare; săracul primise fărîmirile care cădeau de la masa bogatului. Bogatul cugeta — după cum cugetă mulți bogați — că aceea ce are are al său, că el nu era un ispravnic, ci stăpînul. Aceasta era greutatea. Dumnezeu a dat oamenilor puterea de a strînge averi. Ei nu trebuie a socoti că datorită destoiniciei lor ei sînt mai buni decît alții. Hristos învață că oamenii nu sînt stăpîni asupra ceea ce posedă, ci numai ispravnici, și că ei ar trebui a se socoti ca atare.

Fariseii făcuseră tot ce putură să împiedice pe Isus în lucrarea Sa. Nu numai că ei refuzau să intre în împărăție, dar mai opreau și pe alții a intra acolo. Erau bogoți, îndreptățitori de sine, mindri, răz-bundători, cruzi. Totdeauna ei prindeau payii lui Isus, pricinuindu-l greutăți. Ei fură care complotară moartea Sa și stîrniră pe oameni împotriva Lui.

Cu toată hotărîrea și neînduplecata ură a Fariseilor față de Isus, este interesant de observat că Isus mîncă împreună cu ei și primi cel puțin trei invitații de a le fi oaspete, una dintre acestea din partea unuia dintre fruntașii Fariseilor, *Luca 7,36; 11,37; 14,1.* Nu trebuie uitată nici lunga convorbire pe care El o avu cu Nicodem; căci Nicodem era dintre „Farisei“, „un fruntaș al Iudeilor“, după cum se pare unul dintre conducători *Ioan 3, 1.* În cazul acesta, ca și atunci cînd Isus vorbi cu femeia la fîntînă, nu a mai asistat nimeni altcineva la convorbire. De aceea ne putem închipui că însuși Isus povesti lui Ioan cele întîmplate, și că El dori ca această întîmplare să fie raportată. Isus nu avea nici o prejudecată împotriva Fariseilor ca atare. El voia să ajute pe oricare avea nevoie de ajutor și era dispus să stea nopți la acest lucru. Nu trebuie uitat că în legătură cu această convorbire au rămas scrise unele din cele mai prețioase afirmații din Biblie: „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu“ *Ioan 3,16.*

Avem nevoie de felul de a fi al Mîntuitorului Isus. Felul cum a trăit El ca om este felul cum ar trebui să trăim noi.

„Ca toți să fie una”

Rar vom găsi două persoane exact la fel. Printre ființele omenesti, la fel ca și între lucrurile din lumea naturală, există diversitate. Unitatea în diversitate în mijlocul copiilor lui Dumnezeu — manifestarea iubirii și îngăduirii în ciuda deosebirii — iată mărturia că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume, ca să aducă mântuire celor păcătoși.

„O”, spune serva Domnului „eu doresc ca noi să avem înțelepciune mult mai mare — în toate lucrurile — de cum am avut până în prezent. Orice creștin, adevărat urmaș al Domnului Hristos, trebuie să învețe și să pună în practică rugăciunea Mîntuitorului și de asemenea să se miște ca unul, în Isus Hristos. Domnul S-a rugat ca toți să fie una, așa cum El este una cu Tatăl. Cel rău, vrăjmașul, Satana, este la lucru ca să despartă și să împrăstie. El va face eforturi disperate ca să despartă și să împrăstie. Este nesigur pentru noi, de a ne mișca numai în propriile noastre căi. Adevărul divin este cuprinzător, însumînd multe învățături; dar aceste învățături nu sînt independente, căci dacă ar fi astfel ar avea puțină valoare; ci ele sînt unite prin legături de aur, formînd un tot unitar, avînd pe Domnul Hristos ca un centru viu.

Este voința lui Dumnezeu ca unirea și iubirea frățească să existe în mijlocul poporului Său. Rugăciunea Domnului Hristos, înălțată Tatălui chiar înaintea crucificării Sale, a fost aceea ca ucenicii Săi, urmașii Săi, să fie una, așa cum El cu Tatăl una sînt, pentru ca cei ce observă viața lor să creadă că Dumnezeu i-a trimis. Această minunată și mișcătoare rugăciune a străbătut veacurile ajungînd pînă în zilele noastre, căci El se rugă: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede prin cuvîntul lor”. Ioan 17,20. În timp ce nu ni se cere și nu trebuie să renunșăm la vreun principiu al adevărului, scopul nostru permanent să fie acela de a ajunge la această unitate. Aceasta este dovada faptului că sîntem ucenicii Lui. Domnul Isus spune: „Prin aceasta vor cunoaște că sînteți ucenicii Mei dacă veți avea dragoste unii pentru alții”. Ioan 13,35.

Iar apostolul Petru adresîndu-se bisericii o îndeamnă: „Iacolo să fiți cu aceleași gânduri, simțînd cu alții, iubind pe frați, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvîntați, căci la aceasta ați fost chemați; să moșteniți binecuvîntarea”. 1 Petru 3,8—9

„Faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gînd”. Filip. 2,2.

* * *

Doresc să precizez faptul că unitatea ce există, ce trebuie să existe între Domnul Hristos și ucenicii... și urmașii Săi, nu distruge personalitatea cuiva. În gîndire, scop și caracter ei una sînt, dar nu o singură persoană. Impărtășindu-se de spiritul lui Dumnezeu și conformîndu-se Legii Sale, credinciosul, slujitorul lui Dumnezeu, devine părtaș al naturii divine. În felul acesta Domnul Hristos conduce pe ucenicii Săi la o unitate vie cu Sine și cu Tatăl. Prin lucrarea Duhului Sfînt asupra minții și ființei omenesti, credinciosul este făcut desăvîrșit în Hristos Isus. Unitatea în Domnul Hristos stabilește o legătură strînsă și vie între unul și celălalt. Și această unitate este dovada cea mai convingătoare cu privire la maiestatea Domnului Hristos și a puterii Sale de a ne curăți de păcat.

Puterile întinericului stau — cu puțină șansă la izbîndă însă — împotriva credincioșilor ce se iubesc unii pe alții așa cum i-a iubit Hristos pe ei și care refuză a da loc la ceartă și discordie, care sînt buni, curtenitori și blînzi cu inima și care sînt părtași ai acelei credințe care lucrează prin dragoste și curățește sufletul. Noi trebuie să fim stăpîniți, să avem Spiritul Domnului Hristos în noi, sau de nu, nu vom fi ai Lui.

În unitate este putere, în vrajbă slăbiciune. Cu cît este mai strînsă unirea noastră cu Domnul Hristos, cu atît va fi mai strînsă unitatea noastră unul cu celălalt. Nemulțumirea și discordia, egoismul și îngîmfarea se luptă pentru supremație în noi și între noi. Acestea sînt roadele unei inimi împărțite, deschise ispitelor lui Satan, vrăjmașul sufletului nostru. El, cel rău, tresăltă atunci cînd poate semăna semintele discordiei. În unitate este viață, putere, ce nu pot fi obținute prin nici un alt mijloc.

În rugăciunea de mijlocire a Domnului Hristos adresată Tatălui Său, El arată că a îndeplinit condițiile care determinau, care permițeau Tatălui să-și aducă la îndeplinire partea Sa din contractul încheiat în ceruri, cu privire la mîntuirea omului. El, Domnul Hristos, se declară glorificat prin acei care cred în El. Biserica, în numele Său, trebuie să ducă la o glorioasă de-

săvîrșire lucrarea pe care El a început-o și cînd această biserică, va fi în cele din urmă răscumpărată, El va vedea rodul muncii sufletului Său și se va bucura. Dealungul veșnicilor, cei răscumpărați vor fi principala Sa glorie.

„Noi toți” spune apostolul Pavel, „privim cu fața descoperită ca într-o oglindă slava Domnului și sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”. (2 Cor. 3, 18). Noi trebuie să avem totdeauna pe Domnul înaintea noastră. Cei ce fac astfel, umblă cu Dumnezeu așa cum a făcut Enoh, și fără ea să-și dea seama, ei devin una cu Tatăl și cu Fiul Său. Astfel, zi de zi are loc o schimbare a minții și a inimii, înclinațiile și manierele firești sînt modelate după căile și Duhul cel Sfînt al Lui Dumnezeu. Ei cresc armonios în toate privințele și sînt tot mai plăcuti înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, cresc pînă la statura de bărbați și femei în Hristos Isus. Ei reflectă astfel în jur, caracterul Domnului Hristos și locuind în El și El în ei, aceștia aduc la îndeplinire lucrarea pentru care ei au fost chemați; a fi copii ai lui Dumnezeu și astfel — ei devin lumina lumii, căci o cetate așezată pe un munte nu poate fi ascunsă, „și nimeni după ce a aprins o lumină, n-o acopere cu un vas, nici n-o pune sub pat, ci o pune într-un sfeșnic pentru ca cei ce intră, să vadă lumina”. Luca 8, 16. Creștinii sînt datori să lumineze calea către cer. Ei trebuie să răsfrîngă în jur lumina pe care ei o primesc de la Hristos. Viața și caracterul lor trebuie să fie astfel, încît să constituie mărturia vie ale adevărului divin.

Dacă cei ce mărturisesc a fi copii și slujitori ai lui Dumnezeu, ar primi lumina așa cum strălucește asupra lor prin Cuvîntul Său, ei ar avea acea unitate pentru care Domnul Isus S-a rugat și pe care apostolul o descrie astfel: „Și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez”.

Domnul Hristos dorește ca toți credincioșii Lui să înțeleagă comportamentul Său providențial cu ei. Nu mai trebuie să se dea loc la discuții lungi, prezentînd teorii noi cu privire la profețiile pe care Dumnezeu le-a clarificat deja. Preocuparea noastră cea mare trebuie să fie considerarea propriei noastre poziții în fața lui Dumnezeu. Sînt picioarele noastre pe stîncă veacurilor? ... Sîntem noi una în Hristos după cum El este una cu Tatăl? Dumnezeu are o lucrare deosebită de făcut pentru noi, pentru Biserica Sa, pentru cei cu experiență din Biserică. Ei trebuie să vegheze ca în lucrarea lui Dumnezeu nimeni să nu considere ca fiind privilegiul lor acela de a se mișca după propria lor

judecată independentă, să trăiască și să predice ceea ce vor, să nu răspundă față de nimeni pentru învătura sau lucrarea făcută. Îngăduiți acest spirit de supraestima-re și nu va mai fi niciun fel de armonie a lucrărilor, nici o unitate a spiritului, nici o sănătoasă dezvoltare a vieții, și activităților noastre spirituale. Domnul Hristos S-a rugat ca urmașii Săi să poată fi una, cum El și Tatăl sînt una. Cei ce doresc să vadă răspunsul la această rugăciune atunci trebuie să caute să nimicească cea mai slabă tendință de ridicare și să se străduiască să păstreze spiritul unității și dragostei între frați.

Dacă Domnul Hristos ar fi prezentat între noi crucificat, dacă am privi crucea Golgotei în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu, atunci noi am fi una cu Hristos așa cum El era una cu Tatăl. Credința și viețuirea credinței noastre ar fi cu totul diferită de aceea pe care o dăm pe față acum. Ea ar fi o credință ce lucrează prin dragostea lui Dumnezeu și față de aproapele nostru și care purifică sufletul. Atunci, Domnul se alătură lor în legătura cea sfîntă a unirii și dragosteii, legătura ce are o putere irezistibilă. Pentru această unitate S-a rugat Domnul Isus chiar înaintea judecării Sale cînd se afla numai la un pas de cruce. „Pentru ca toți să fie una”, spunea El. Prezența Domnului Hristos este aceea care dă putere. Duhul Sfînt, leagă instrumentul omenesc, leagă pe cel credincios, corp, suflet și spirit de desăvîrșita natură divină — umană a Domnului Hristos. Această unire este reprezentată prin unirea viței cu mîdișele. Cel mîrginit, este unit cu plîntărea de om mare a Domnului Hristos. Prin credință, natura umană este asimilată naturii Domnului Hristos. Astfel, sîntem făcuți una cu Dumnezeu în Hristos

În felul acesta, legătura noastră cu Hristos va fi perfectată va crește din putere în putere, privind la El și văzînd și exprimînd dragostea Sa fără egal care a luat locul păcătoșului și a acordat neprihănirea Sa fără pată. Cînd păcătosul vede pe Mîntuitorul Său murind pe cruce sub blestemul păcatului în locul său, privind iubirea Lui iertătoare, dragostea aceasta divină trezește dragoste în inima sa. Cel păcătos iubește pe Dumnezeu, iubește pe Domnul Hristos, pentru că El l-a iubit mai întîi, iar dragostea este împlinirea legii. Cel astfel pocăit își dă seama că Dumnezeu este „credincios și drept ca să ierte păcatele noastre și să ne curățească de orice nelegiuire”. Duhul Domnului lucrează în sufletul celui credincios și îl face în stare să înainteze pas cu pas în ascultare; din putere la o și mai mare putere, din har în har, în Isus Hristos.

Cînd credincioșii sînt legați împreună, nu prin forță sau interese egoiste, ci prin iubire, atunci ei vor vedea la lucru o influență care este mai presus de orice altă influență. Acolo unde există unitate, ea este dovada faptului că imaginea lui

Dumnezeu este restaurată în credincios și că un nou principiu de viață spirituală a fost implantat. Ea arată că în natura divină este puterea de a respinge puterile celui rău și că harul lui Dumnezeu supune egoismul moștenit al firii.

Dacă va fi între frați acea dragoste care să-i conducă a considera pe alții mai presus de ei înșiși, atunci aceștia ar renunța adesea la propriile lor căi și dorinți în favoarea altora. Este datoria noastră de a studia zi de zi și ceas de ceas, cum să putem răspunde rugăciunii Domnului Hristos ca ucenicii Săi să fie una după cum El cu Tatăl una sînt. Lecții prețioase pot fi învățate avînd todeauna înaintea noastră rugăciunea Mîntuitorului și lucrînd — în ceea ce ne privește — spre a înfăptui în noi dorința Sa. Adevărul prezent crezut în inimă și exemplificat în viață, face pe poporul lui Dumnezeu una și le dă o puternică influență. Adevărata religie unește inimile nu numai cu Hristos, ci și unul cu celălalt în cea mai delicată unire. Cînd știm ce înseamnă a fi astfel uniți cu Hristos și cu frații noștri, o influență binefăcătoare va însoți viața și lucrarea noastră.

Repet din nou cuvintele Domnului Hristos. Dorese să le imprim adînc în mintea noastră. „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin Cuvîntul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca ei să fie una în noi”. Urmînd în deaproape pe urmele Domnului nostru Isus Hristos marile noastre exemplu, simțînd necesitatea cooperării cu Hristos și unii cu alții, vom da astfel un răspuns la rugăciunea Domnului Isus. Este deci necesar să se facă eforturi continue de a fi strîns laolaltă împreună, chiar dacă acest lucru cere din partea noastră sacrificiu.

Realitatea este că noi, creștini fiind, trebuie să ne ridicăm împotriva ispitelor și păcatului din lăuntrul și din afara noastră, noi trebuie să cîștigăm biruința asupra firii, a ceea ce numim noi „eul” firii noastre, să sacrificăm simțămîntele nesfînte și patimile, ca apoi să începem lucrarea de unire a sufletului nostru cu Domnul Hristos. După cum altoiul uscat și în aparență fără viață este greșat în pomul cel viu, tot astfel noi putem și trebuie să devenim mîdișe vii ale adevăratei Vițe.

Niciodată nu este dificil a face ceea ce ne place, ceea ce iubim; dar a lua atitudine direct contrară înclinațiilor noastre, aceasta înseamnă a-ți lua crucea. Domnul Hristos S-a rugat ca urmașii Săi să fie una. Această unitate este acreditarea Domnului Hristos față de univers, față de lume, cum că Dumnezeu L-a trimis. Pentru aceasta trebuia să se roage și să lucreze toți cei credincioși. Cei ce se aseamănă, se atrag. Cei ce beau din același izvor al binecuvîntării, se vor stringe cît mai aproape laolaltă. Adevărul locuind în inimile celor credincioși, va conduce la o binecu-

vîntată, și fericită asimilare. Pentru această identitate, se va strădui fiecare inimă în adevăr convertită. Armonia și unitatea în biserică, sînt cartea de vizită în favoarea Evangheliei. Ca membri ai bisericii vizibile, ca lucrători în via Domnului, toți cei ce mărturisesc a fi creștini, trebuie să facă tot ceea ce stă în puterea lor, pentru a păstra pacea, armonia și dragostea în biserică. Lucrarea Domnului este una. El nu a poruncit ca vreo parte a soliei să fie în mod independent, sau să absoarbă toată atenția, preocuparea și mijloacele, ci este necesară cooperarea tuturor oamenilor și a tuturor slujitorilor Săi. Strîns împreună, strîns împreună acestea sînt cuvintele divinului nostru În-vățător. Noi trebuie să stăm cu toții strîns împreună trăgînd cu toții la același car, carul biruinței în Hristos Isus Domnul nostru.

Plăcută și pilduitoare ne este experiența acenilor după ziua Cincizecimii. Ei au vestit un Mîntuitor învîtat, unica lor dorință fiind mîntuirea sufletelor. Ei se bucurau de dulceața legăturii lor sfînte. El era plin de duioșie, respectoși, cu lepdarea de sine, gata să facă orice jertfă pentru unitatea adevărului. În legăturile lor zilnice unul cu celălalt, ei descopereau iubirea pe care Domnul Hristos le poruncise să o dea pe față. Prin cuvinte și fapte neogoste ei se străduiau să exemplifice iubirea aceasta în toate acțiunile vieții.

Credincioșii urmau să cultive iubirea aceea care umplea inima apostolilor după coborîrea Duhului Sfînt. Ei urmau să meargă mai departe în binevoitoare ascultare de porunca cea nouă dată: „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții”. Ioan 13, 34. Atît de strîns trebuia să fie uniți cu Hristos, încît să fie în stare să împlinească cererile Lui. Puterea unui Mîntuitor care era în stare să-i îndreptățească prin neprihănirea și dreptatea Lui, urma să fie proslăvită.

Serva Domnului ocupîndu-se de această problemă spune că trebuie să facem din această rugăciune a Domnului, studiul nostru de căpetenie. Fiecare sincer și umil copil al lui Dumnezeu, trebuie să învețe știința acestei rugăciuni. Vă invit, spunea ea, să luați seama la cuvintele acestea și să aduceți în studiul vostru un duh liniștit, blînd, și smerit cum și puterile sănătoase ale unei minți ce este sub controlul lui Dumnezeu. Acei creștini ce dau greș și nu învață lecția cuprinsă în această rugăciune sînt în primejdia de a se dezvolta unilateral, fapt ce nici o străduință viitoare nu-l va putea corecta.

Este scopul lui Dumnezeu ca toți copiii Lui să se contopească în unire. Nu așteaptă ei oare să trăiască împreună în același cer? Va da El oare succes copiilor Săi, mai înainte ca ei să dea laoparte gunoii bănușelilor rele și al discordiei, înainte ca slujitorii Săi, avînd un scop comun, să consacre

inima, mîntea și tîria lor lui Dumnezeu? Uniți și lucrînd în armonie, vom fi în adevăr împreună lucrători cu Dumnezeu.

Sîntem adesea sfătuiți să nu uităm niciodată drumul pe care ne-a condus Dumnezeu pînă în clipa de față. În adevăr, întorcîndu-ne să cercetăm istoria primei biserică creștine, vom vedea, spre regretul general, că de la un timp ei începură să caute defecte unii la alții Stăruind asupra greșelilor, dînd loc la critici lipsite de bunătațe, ei pierdură din vedere pe Mîntuitorul și marea iubire pe care El o dăduse pe față pentru cei păcătoși. Ei se făcură mai stricți în ceea ce privesc ceremoniile din afară, mai minuțioși cu privire la teoria credinței, mai severi în criticarea lor. În zelul lor de a osîndi pe alții, uitară lecția cu privire la iubire pe care le-o dăduse Hristos. Și lucrul cel mai trist dintre toate, ei nu-și dădeau seama de paguba pe care o sufereau. Ei nu-și dădeau seama că fericirea și lucrarea piereau din viața lor și că în curînd aveau să umble în întuneric, întrucît alun-gară din inima lor iubirea lui Dumnezeu.

Apostolul Ioan își dădea seama că iubirea frățească dispărea din biserică și a stăruit îndeeosebi asupra acestui punct. Pînă în ziua morții sale, el a insistat pe lingă credincioși ca să exercețe fără încetare iubirea unii față de alții. Epistolele lui către biserică, sînt pline de ideea aceasta: „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții căci iubirea este de la Dumnezeu. . . Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu ca noi să trăim prin El. Prea iubiților dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții“.

Constatarea generală este aceea că ne lipsește foarte mult iubirea frățească. Mulți dintre cei ce declară că iubesc pe Mîntuitorul, neglijează a iubi pe aceia care sînt uniți cu El în comuniune creștină. Avem aceeași credință, sîntem membrii ai aceleiași familii creștine, toți copii ai aceluiași Tată cereșc, avînd aceeași binecuvîntată nădejde a vieții veșnice. Iată de ce ar trebui să fie atît de strînse legăturile iubirii noastre frățești.

Inima Mîntuitorului este stăruitor îndreptată asupra realizării de către urmașii Săi a scopului lui Dumnezeu în toată înălțimea și profunzimea lui. Ei trebuie să fie una cu El, chiar dacă sînt imprăștiati în lumea întreagă. Dumnezeu nu-î poate face una în Hristos decît numai dacă sînt dispuși să meargă pe calea iubirii trasată de Hristos. Cînd e împlinită în totul rugăciunea Domnului Hristos, cînd în-vățătura Lui este adusă în viața de toate zilele a copiilor lui Dumnezeu; în rîndurile noastre se va vedea plinătatea de acțiune a vieții de creștin. Frate va fi legat de frate prin funiile de aur ale iubirii lui Hristos. Numai Duhul Sfînt poate realiza această unitate. Acela care

S-a sfințit pe Sine, poate sfinți și pe ucenicii Săi. Uniți cu El, ei vor fi uniți și unii cu alții în credința aceasta sfîntă. Iar năzuind după astfel de unire, ea va veni în mijlocul nostru.

Cineva poate avea o cunoștință a Sfințelor Scripturi, dar dacă nu este stăpînit de dorința de a răspunde rugăciunii Domnului Hristos, ca ucenicii Lui să fie una, așa cum El este una cu Tatăl, acesta se înșală singur cum că este creștin. Cunoștința sa începută în ambiție, este dusă mai departe în mîndrie; dar sufletul său este gol de iubirea divină, de blîndețea și smerenia Domnului Hristos. El poate avea înțelepciune ca să înfrîngă un oponent, dar înțelept spre mîntuire nu poate fi. Nici talentul elocvenței, nici studiul egoist al Scripturii, nu va produce iubirea lui Dumnezeu și asemănarea cu

chipul lui Hristos. Numai puterea divină poate regenera inima și caracterul celui credincios și să umple sufletul cu dragostea lui Hristos, care se va manifesta totdeauna iubind pe cei pentru care El a murit.

Problema prezentată în rugăciunea de Mijlocitor a Mîntuitorului nostru, constituie totdeauna o necesitate pregnantă și imperioasă. Fie ca toți să răspundem rugăciunii Domnului Hristos: „Ca toți să fie una“. „Somez“ spune serva Domnului „pe toți aceia care pretind a crede adevărul, să umble în unire cu frații lor. Inchei cu gîndul inspirat și magistral prezentat de marele apostol Pavel: „Faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gînd“ (Filip. 2, 2).

C. Adv.

PREGATEȘTE-TE PENTRU VEȘNICIE

moarte, ca să slujești Dumnezeul Celui Viu“. Ebr.9,14.

„Cînd vin asupra-ne ispite, cînd griji, greutăți și întuneric împresoară cugetul nostru, atunci să privim spre Domnul, care este lumina noastră. Incrededeți-vă în iubirea lui Hristos și în ocrotitoarea Sa purtare de grijă. Cînd păcatul se luptă să stăpînească tot mereu inima noastră, cînd simțul vinovăției apasă inima și produce remușcări în conștiință; aduceți-vă aminte că harul lui Hristos este îndestulător ca să biruie păcatul și să izgonească întunericul. Intrînd în legătura cu Mîntuitorul, ajungem în atmosfera păcii Sale“.

Fiul risipitor privea de o parte la starea lui nenorocită și pe de altă parte la nevoia unei schimbări imediate: „Mă duc la Tatăl Meu“. S-a hotărît, și voința lui a intrat în acțiune. A pornit pe drumul salvator și a fost salvat.

„Alegeți azi cui vreți să slușiți“, a fost apelul solemn al lui Iosua, pe vremuri. Și acesta este un act al voinței. Ne alegem prin aceasta inspiratorul. El poate fi unul sau altul. Fiecare om este sub controlul uneia sau alteia dintre cele două puteri stăpînitoare — binele sau răul — printr-o alegere deliberată. Dumnezeu nu negociază cu simțurile noastre. El negociază cu voința noastră. În ce privește destinul nostru veșnic, simțurile nu sînt un factor hotărîtor — voința este aceea care decide. Lăsați emoțiile dăunătoare pe planul al doilea. Ele se vor potoli treptat și vom ajunge la nivelul dorit de cer printr-o lucrare continuă a voinței. Vă aparține să decideți. Și cînd luați hotărîrea cea bună, puterea lui Dumnezeu, asemenea valului fluxului oceanului, va nivela totul în viața noastră.

Voința este ținta de atac a inamicului pentru că ea este puterea care decide pentru suflet. Hotărîrile îți aparțin; ele sînt propria

Urmare de la pag. 7-a

ta alegere. Inclinațiile pot fi puternice, natura omenească poate fi slabă, dar voința este aceea care decide. Voința este liberă. N-a fost niciodată planul lui Dumnezeu ca vreo influență exterioară să controleze voința omului. Dumnezeu n-o controlează fără să fie invitat la acest lucru. Satana nu poate controla voința fără îngăduința omului. Omul este acela care hotărîște.

Dumnezeu nu calcă niciodată neinvitat pe teritoriul sacru al cugetului. Satana ar dori să pășească neapărat pe acest teritoriu. Chiar și unii dintre membrii familiei sau prietenii ar dori să-l bătătorească. Dar Dumnezeu zice Martorului credincios:

„Privește spre omul acela. El este gata să ia o hotărîre. Prin această hotărîre el poate trăi sau muri. Să stăm departe. Sufletul lui trebuie să se simtă liber în fața hotărîrii“.

Dumnezeu a plătit un preț înfinu' de mare pentru a oferi sufletului omnesc această libertate. Prețul plătit a fost moartea Fiului Său. A costat viața Domnului Isus ca să ne asigure dreptul de alegere. Dumnezeu nu va forța niciodată voința omului. El o va accepta dacă-l este oferită. El dorește însă o supunere liberă. Pe de altă parte, Satana va folosi totdeauna anumite subterfugii, născociri infernale pentru a altera voința celui credincios.

Dumnezeu dorește să aibă voința noastră pentru a o păstra totdeauna liberă!

Privind retrospectiv în desfășurarea ta de credință, la întrebarea Domnului: Ce fel de om ești? să răspundem în umilinta caracteristică celui credincios: Mă silesc să fiu găsit înaintea Lui, fără prihană, fără vină și în pace.

HARUL NESPUS AL LUI ISUS

T. NICULESCU

„Deși voi vă odihniți în mijlocul oalelor voastre, totuși veți fi ca aripile porumbelului acoperite de argint și penele lui de un galben auriu”. Ps. 68, 13.

despartă. Posibilitatea lui Dumnezeu de a face o așa despărțire incit individul să nu piară, este prezentată în ultima parte a versetului de la început: „Deși voi vă odihniți în mijlocul oalelor voastre totuși veți fi ca aripile porumbelului acoperite de argint și penele lui de un galben auriu”.

Ce contrast izbitor! O viață înnegrită și ruinată de păcat, ca și cum ar fi dănuț printr-oale de foc, acum curățită atit de cu totul de minjitură incit să fie asemănată aripilor unui porumbel, o pasăre simbolizind frumusețea, curăția, nevinovăția. Și încă, spre a face contrastul și mai izbitor, vedem un porumbel a cărui aripi sint acoperite cu argint și cu penele strălucind în auriu.

În Ebrei 7, 25 scriitorul declară că Hristos este în stare să mintuiască „în chip desăvârșit” pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El. Nu este o margine cu privire la ce poate face Dumnezeu pentru păcătosul care va veni la El spre a fi curățat.

Nu interesează cît de afund a căzut, de cite ori va fi căzut. Isus îl poate ridica și mintui în chip desăvârșit. Aceasta nu înseamnă că El va curăți doar unele fapte rele, lăsind viața curățită doar în parte, ci că fiece părticică de minjitură va fi dată la o parte. Nu numai că Mintuitorul este în stare să curețe viața, dar El dorește a face acest lucru. Dorința lui nespuse de a face aceasta este înfățișată în cuvintele lui Isaia:

„Căutați pe Domnul cită vreme se poate găsi; chemați-L, cită vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gindurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea mila de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertînd”. Isa. 55, 6. 7.

Accentul este pus pe cuvintele: „care nu obosește iertînd”. Nu este ceva neobișnuit pentru oameni să simtă că unele din păcatele lor au fost atit de grele incit Dumnezeu nu le mai poate ier-

ta. Ei nu se îndoiesc că Dumnezeu poate și vrea să ierte ceea ce ei socotesc a fi păcate mai mici, însă nu pot crede că El le va ierta faptele lor cît se poate de vădit de rele din viața lor. Astfel, mulți care încearcă să fie creștini poartă cu ei, fără să fie cazul, o grea povară, temindu-se că Dumnezeu nu le-a iertat ceva din cele de care s-au făcut vinovați.

Acolo unde textul nostru spune că „nu obosește iertînd”, o altă traducere spune că „este bogat în iertare”. Dumnezeu nu face restricții în ce privește iertarea pe care o dă celor care se pocăiesc de păcatele lor. Nu numai că El ne va ierta, însă El este „bogat în iertare” și „nu obosește iertînd”, făcînd aceasta atit de deplin, desăvârșit și cu bogăție incit iertarea Sa acoperă orice păcat ce ar fi putut să-l săvîrșească cineva, așa incit cel care a primit iertarea aceasta din partea Domnului, poate sta înaintea marlei judecător atit de nevinovat și curat ca și cum n-ar fi păcătuit deloc.

Apostolul Pavel merge și mai departe și spune:

„Așa incit Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, avînd rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți prucește împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adîncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a celui ce, prin puterea care lucrează în voi, poate să facă nespuse mai mult decit cerem sau gîndim noi”. Efes. 3,17—20.

Isaia spune că „Dumnezeu nu obosește iertînd”, însă Pavel merge mai departe și accentuiază îmbelugarea cu care va ierta Dumnezeu. El poate să facă nespuse mai mult decit cerem sau gîndim noi”. Care sint rugăciunile, cugețele dorințele tale cu privire la iertarea păcatelor tale? Cînd ingenuchi înaintea lui Dumnezeu și meditînd îți vin în minte greșelile tale, tu cugeți: „O, dacă Dumnezeu mi le-ar șterge cu totul incit să nu mai mă gîndesc la ele!” Se poate că tocmai îți iei curajul să ceri lui Dumnezeu să facă aceasta, și totuși, pînă la urmă tot te mai tulburi cu privire la aceste păcate. O asemenea experiență nu trebuie să aibă loc; căci Dumnezeu este în stare să facă nespuse mai mult decit cerem sau gîndim noi atunci cînd cerem iertarea Lui. Și El este dispus, dacă noi credem.

Nu numai că Tatăl nostru cereș iartă păcatele celor ale căror vieți au fost într-atit de ruinate incit nu sint bune a trăi în mijlocul societății omenești, însă El preschimbă în așa chip pe acești sărmani păcătoși incit ei pot fi numiți fiii lui Dumnezeu.

Nu e de mirare că apostolul Ioan exclama: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” 1 Ioan 3,1.

Pe vreme cînd se scriau aceste cuvinte, mîncarea se fierbea afară, la focuri în aer liber. Negreții, oalele folosite în felul acesta, deveneau foarte negre. Se obișnuia ca cel care avea o mare suferință, sau avusesse o mare pierdere să-și dezvăluie în public tristețea așezîndu-se în cenușa din preajma acestor innegrite oale. David falosește aceasta drept ilustrare spre a arăta molipsitoarea, innegritoarea influență a păcatului. După cum cel care șade printre oale se va innegri de funingine, tot la fel va ajunge cel care se împărtășește de păcat sau îl cultivă în viața sa.

Tot răul se datorește păcatului. Păcatul este cel ce mînjește și innegrește viața creștinului. Păcatul este raspunzător de orice durere, nenorocire și decădere. Și atit de grozav este influența și efectul lui, incit aduce moarte oricui are de-a face cu el. Iacob ne spune că „păcatul, după ce a fost săvîrșit naște moarte”, Iacob 1, 15.

La început păcatul n-ar părea atit de dăunător, dar cînd a fost săvîrșit, cînd a ajuns la maturitate cînd a atins culmea, el aduce moarte. Păcatul atit de cu totul ruinează pe cel ce l-a săvîrșit incit îl face neînstare a mai trăi, nici în această lume, cu atit mai puțin în împărăția lui Dumnezeu.

În istoria lumii a fost o vreme cînd Dumnezeu acționa direct față de credințoșii Săi, și prin marele Său preot își dezvăluia voința în cazul fiecărui ins. Pe vremea aceea cel care cu voință călca una din poruncile divine, era imediat scos din tabără și omorît cu pietre. El era atit de dezgustător în ochii lui Dumnezeu și influența lui era atit de molipsitoare pentru alții incit era privit ca necuvenit să stea laolaltă cu semenii săi.

Zilele teocrației sint în trecut, și mai tîrziu cei ce păcătuiesc nu mai sint nimicîți pe dată. Dumnezeu îngăduie ca păcatul să continue, însă prin cuvîntul Său El avertizează pe cei păcătoși că dacă nu se despart de păcat, acesta nu numai că le va ruina viața și le va innegri caracterele, însă urmarea ce o va aduce va fi moartea lor; aceasta pentru că Dumnezeu nu poate duce păcatul în împărăția Sa. Păcatul este care a pricinuit despărțirea dintre om și Făcătorul său și pentru a înfăptui deplina restatornicire a împărăției lui Dumnezeu, el trebuie să fie nimicit cu desăvîrșire.

Dumnezeu trebuie să nimicească păcatul, dacă nu printr-o deplină despărțire de el din viață, atunci prin nimicirea persoanei împreună cu păcatul de care nu vrea să se

„Noi nu avem o dreptate proprie, cu care să corespundem cererilor Legii lui Dumnezeu. Dar Domnul Hristos a făcut cu puțință scăparea noastră. El veni și trăi aici pe pământ în mijlocul cercărilor și ispitelor, la care și noi sintem expuși. El trăi însă o viață fără de păcat. Hristos muri pentru noi, iar acum El se oferă să ie asupră-și păcatele noastre și să ne dea nouă dreptatea Sa. Dacă noi ne încredințăm Lui și îl primim pe El ca Mintuitor al nostru, atunci, oricât de păcătoasă ar fi fost viața noastră, noi sintem socotiți drepti din cauza Lui. Caracterul lui Hristos înlocuiește atunci pe al nostru, iar noi sintem primiți și priviți de Dumnezeu, ca și cum nici nu am fi păcătuit niciodată“.

„Ca și cum nici nu am fi păcătuit niciodată“! Cît de minunat! Deci avem privilegiul a ne consacra în așa fel viața lui Dumnezeu încît El să sălășluiească în noi și să ierte din belșug, să curețe orice minjitură a păcatului și să ne aducă acolo încît să apărăm în fața Sa la fel de nevinovați, curați și nepătați după cum apare El; căci în locul păcatului nostru El ne dă neprihănirea Sa.

Biblia este plină de ilustrații ale acestei mari solii a nădejzii.

Iată istoria fiului risipitor care plecă din casa tatălui său și se duse într-o țară depărtată, cheltuin-du-și toată averea într-o viață dezordonată. Cînd își veni în fire începuse să cugete cît de mult a pierdut din pricina păcatului și nebulniei sale, și dori să se întoarcă acolo de unde căzuse, așa cum simte fiecă păcătos cînd cugetă la calea pe care a apucat.

Însă, ca și alți păcătoși, el simțea că decăzuse prea tare, și se rătăcise prea departe ca tatăl său să mai poată să-l ierte și reprimască drept fiu al său. El poate se gîndi că tatăl lui îi va îngădui să rămînă ca un serv plătit. Așa că zise: „Voi părăsi turma de porci, și mă voi întoarce la tatăl meu, și-i voi spune cum l-am dezonorat și că nu mai sint vrednic să mă numesc fiul său, însă îi voi cere să mă ia ca drept argat al său așa încît să pot avea ce să mîncîc și unde să dorm“.

Însă tatăl, alergînd în întîmpinarea lui, nu așteptă să-și depene povestea și cererea lui. El porunci slugilor sale să aducă haina cea mai bună cu care să-i înlocuiească zdrențele lui, să-i pună încălțăminte în picioare și inel în deget. El zise: „Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l. Să mîncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit“. Luca 15, 23.24. Deloc nu-l numi slugă. Nici o clipă nu-l socoti altceva decît fiu al său. El îl iubi și mai mult deoarece avea nevoie de iubirea tatălui. Inima i se deschise față de el mai mult decît chiar față de băiatul care rămăsese acasă și fusese ferit de stricăciunile și păcatele lumii.

Același gînd este exprimat în cuvintele: „Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decît pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință“. Vers. 7. Tinărul ceru să fie slugă, iar tatăl zise: „Tu ești fiul meu“. El invită pe vecini și spuse: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci fiul meu era pierdut și a fost găsit“.

Iată istoria sărmanului tilhar răstignit împreună cu Hristos. El își primea îndrituita pedeapsă pentru viața lui nelegiuită. Însă își însuși marele adevăr că Cel care atrîna lîngă el era Mintuitorul lumii, și în disperarea sa strigă: „Doamne, adu-Ți aminte de mine cînd vei veni în împărăția Ta“. Aceasta fu ultima apelare la milă, și ea ajunse la urechea plină de simpatie a lui Isus și în marea Lui inimă iubitoare atinse o coardă gata de răspuns. De îndată i se întoarse răspunsul: „Vei fi cu mine în Paradis“.

Cugetați la aceasta! Și este vorba de un tilhar! Cum putu Isus să făgăduiască asemenea lucruri unui tilhar? Fîndcă el încetase a mai fi tilhar. Isus îi acordă o deplină și totală iertare a raportului său păcătos, și omul, încălzindu-se la razele de soare ale iertării Mintuitorului, de îndată deveni un demn supus al împărăției lui Dumnezeu. Un această stare și cu această nădejde în inimă muri el și fu dus la odihnă, și în marea zi cînd Hristos va reveni în împărăția Sa, omul acesta, care fusese un criminal, un izgonit din societatea omenească, va fi dus să se bucure de tovarășia îngerilor. El stătuse printre oalele pline de funingine, însă o clipă de legătură cu Isus albi viața lui ca și aripile porumbelului. În adevăr, îmbelșugată este iertarea Mintuitorului.

Un om veni la Isus cu o mină uscată și-l ceru să-l vindece. Isus îl vindecă, ba mai mult, El adăugă: „Păcatele îți sint iertate“.

Moise se rugă: „Doamne, lasă-mă să intru în țara aceea bună“. Domnul îngădui să se uite pe virful unui munte spre a privi țara Canaanului, însă deși Dumnezeu îi refuză cererea de a-i îngădui să treacă Jordanul împreună cu Israel, totuși El făcu pentru Moise nespuse mai mult decît ceruse sau gîndise el. El îi făcu parte de o înviere aparte și-l luă la cer; căci cînd ni se mai vorbește despre Moise îl găsim stînd împreună cu Hristos pe Muntele Schimbării la Față.

Tu ceri lui Dumnezeu să-ți umple potirul, iar El face să dea pe deasupra. Totdeauna El face mai mult decît îți cerem, sau mai mult decît pot gîndurile noastre să cuprindă că ar fi cu puțință.

Eu nu pot ști cum poate Dumnezeu să uite și să ierte; numai El știe. Și El este tot alt de dispus să facă aceasta pentru noi azi, după cum a fost oricînd pentru oricare altul. Ca parte a noului legămînt stau cuvintele ratificate prin sîngele lui Hristos:

„Eu voi ierta neleguirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor“. Ebrei 8, 12.

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice neleguire“. 1 Ioan 1, 9.

Nu numai că Dumnezeu ne iartă, însă El nu mai ne reamintește păcatele. De aceea nu avem de ce să ne împovărăm cu neliniște, și să gîndim că din pricina păcatelor pe care le-am săvîrșit, Dumnezeu nu ne mai este prieten. Dacă ne-am mărturisit și am lepădat aceste păcate în măsura în care făcu David cu păcatul său (vezi Ps. 51), atunci Dumnezeu le îndepărtează; ele sint aruncate în adîncul mării; ele sint îndepărtate de la noi cît este departe răsăritul de apus; și cînd Dumnezeu ne privește El nu vede decît neprihănirea Fiului Său.

„De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna“. Isa. 1, 18.

Unii socotesc că mai înainte de a pretinde binecuvîntarea Lui ei trebuie să fie puși la probă pentru o vreme și să se dovedească față de Domnul că s-au schimbat. Însă ei pot pretinde binecuvîntarea de îndată. În adevăr, numai harul face cu puțință schimbarea.

Trebuie să avem harul Său care să ajute slăbiciunilor noastre, altfel nu putem să ne împotrivim răului. Isus ne îndeamnă să venim la El așa cum sintem, păcătoși, neajutorăți, înrobiți. Putem veni cu toate slăbiciunile noastre, nebulnia, păcătoșenia noastră, și să cădem la picioarele Lui în cîință. Este spre slava Sa, este lucrul ce-l face mai mare plăcere decît orice, să ne cuprindă în brațele iubirii Sale, să ne lege rînille și să ne curețe de orice minjitură.

Inima cea largă a lui Dumnezeu dorește ca fiii și fiicele Sale ce s-au rătăcit, să vină înapoi. El stăruie de ei să vină înapoi. El spune fiecărui ins rătăcit: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară“. Ioan 6, 37. „Doar să vrei să te întorci, și nu numai că vei găsi ușa larg deschisă dar Eu voi alerga în întîmpinarea ta să-ți spun bun venit. Voi pune asupra ta cea mai bună haină a Mea, haina neprihănirii lui Hristos. Îți voi pune în deget un inel, semnul necurmătei Mele iubiri. Voi tăia vițelul îngrășat, și vom mîncea, vom bea și ne vom veseli. Vom trăi pentru totdeauna împreună. Eu voi fi Dumnezeul tău și tu vei fi fiul Meu“.

ERATA

La poezia „Pace“, publicată în revista „Curierul Adventist“ Nr. 3—4 din 1969, primul rînd rugăm a se citi: „Scump cuvînt, chează-ia fericirii noastre“.

Redacția

Creșterea în har

V. LASZLO

* * *

Diferitele puncte din doctrina creștină se unesc în așa chip încât devin una. Nici un punct de doctrină nu stă singur; fiecare este sprijinit de întreg, și acolo unde punctele se întilnesc, există o așa unitate încât fiecare apare ca parte din celelalte în înțeles și scop.

Doctrina adevărată duce la Golgota. Religia creștină este întemeiată pe doctrina că legea morală a lui Dumnezeu, exprimată prin cele zece porunci, este obligatorie pentru toți; că încălcarea acestei legi este păcat; și că păcătosul pocăit poate găsi iertare prin credința în Hristos. Nașterea din nou și îndreptățirea vin după aceea, și credinciosul este îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos, care înseamnă deplină ascultare de legea morală. S-ar putea pune întrebarea: Oare dacă cineva a primit îndreptățirea nu este apt pentru cer? Răspunsul este că îndreptățirea face apt pe cineva pentru cer și cel îndreptățit ajunge un candidat pentru slavă. Înșă aceasta nu înseamnă că după ce cineva a crezut și a fost îndreptățit, să stea pe loc ca și cum pentru el nu ar mai fi o luminare mai departe și o viitoare creștere spirituală.

Apostolul Petru da bisericilor din vremea lui o îndemnare în această privință: „Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos”. 2 Petru 3,18. Este clar că dacă i se poruncește cui să crească, trebuie ca lui să-i și fie cu putință a crește. De aci înseamnă că deși un creștin este plin de har, și a fost iertat și îndreptățit, totuși el încă mai are de crescut în har și să sporească în plinătatea care-l va face mai mult și tot mai mult asemenea lui Hristos. Cineva ar putea susține că deoarece îndreptățirea face pe cineva apt pentru împărăția lui Dumnezeu, de ce să se mai obosească cu creșterea? Nu sînt îndestulătoare îndreptățirea și adoptarea în familia lui Dumnezeu?

Dacă această raționare ar fi dreaptă de ce mai sîntem îndemnați „să creștem în harul și în cunoștința Domnului și Mîntuitorului Isus Hristos”? Pușini vor susține că creștinul nu crește în cunoștință. Cei mai mulți creștini vor recunoaște că de cînd au fost botezați, cunoștința lor despre planul de mîntuire a crescut. Ei cunosc despre Hristos și despre lucrarea Sa ca mijlocitor și mare preot mai mult decît la început; ei înțeleg Cuvîntul lui Dumnezeu cum nu-l înțelegeau cînd au fost convertiți; ei au o mai deplină cunoaștere a îndreptățirii prin credință decît atunci cînd și-au predat inimile lui Dumnezeu; ei înțeleg mai pe deplin rostul botezului decît atunci cînd urmară Domnului în această orînduire; ei își dau mai

bine seama de groaznica înclăstare în care-i ținea păcatul înainte de a-și fi predat inimile Domnului; ei au înțeles rostul adevăratei rugăciuni și cum să se roage pe măsura trecerii lunilor și anilor. Negreșit, toată această sporire de cunoștință înseamnă creștere.

Din moment ce se vedește o creștere în cunoștință, poate tăgădui cineva și creșterea în har? Dacă este posibilă una, de ce nu și cealaltă? Luînd ca temelie Scriptura, putem spune că fiecărui creștin îi este cu putință creșterea în har. Ai putea întreba: „Tilharul pe de cruce n-a avut har îndestulător spre a fi mîntuit”? Ba da; însă nu trebuie uitat că tilharul a primit pe deplin pe Hristos ca Mîntuitor al său. Sub povara celor mai crunte suferinți el făcu experiența nașterii din nou, și fu pe deplin îndreptățit de Hristos. Adevărat creștinul crește la o deplină consacrare a sufletului într-un foarte scurt timp. În alte cazuri cui să îi cere ani ca să atingă în credință ceea ce altul a ajuns fără scurgere de vreme. Cine poate spune cum lucrează Spiritul Sfînt?

Dumnezeu nu lucrează în același chip prin toți oamenii, ci El „face toate după sfatul voiei Sale”. Efes. 1,11. Pe unii El îi trezește la o reînviorare de inimă într-un chip minunat, în vreme ce în alții are loc o continuă creștere pînă ce ei ajung la plinătatea lui Hristos. Roadele Duhului, așa cum sînt enumerate de Pavel, sînt: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelungata răbdare, facerea de bine, credinciosia, blîndețea, înfrînarea poftelor”. Gal. 5,22,23. Acestea sînt toate virtuțile în care creștinul crește și sporește. S-ar putea pune întrebarea dacă creștinul dezvoltă aceste virtuți prin adăugare, sau dacă el aduce toate roadele Duhului dintr-odată. Petru îndeamnă: „De aceea, dați-vă și voi toate silintele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți niște leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos”. 2 Petru 1,5—8.

Oare acest text biblic învață că acestea vin creștinului în ordine numerică? Cum poate cineva să aibă toate celelalte virtuți care stau în fața dragostei, sau iubirii, mai înainte de a avea iubire? Așa cum se menționează în Galateni 5,22, primul rod al Duhului este iubirea. În

a doua epistolă a lui Petru ultimul dar menționat este iubirea, Apostolul înțelege că cineva nu va avea evlavie pînă ce n-a dobîndit credința, fapta, cunoștința, înfrînarea, răbdarea? Aceasta ar însemna un lung proces de desfășurare. Oare așa ar vrea să spună acest text biblic? Oare dreapta tălcuire a textului nu este că toate aceste haruri își au germele în inima cea nouă la vremea nașterii din nou, fiind sădite acolo prin marea putere a lui Dumnezeu prin Spiritul Sfînt atunci cînd are loc nașterea din nou? Se produce o nouă creațiune și o nouă inimă ia naștere prin Spiritul Sfînt datorită credinței în Hristos. La data aceasta sînt germinate toate virtuțile care urmează a crește nu prin adăugare, unul urmînd celuilalt, ci prin sporirea săvîrșită de Spiritul Sfînt.

„Incolțirea seminței înseamnă începutul vieții spirituale, iar dezvoltarea plantei este o frumoasă comparație cu creșterea unei vieți creștine. O plantă trebuie ori să crească, ori să moară. Dezvoltarea vieții creștine, ca și aceea a unei plante, are loc în tăcere și cu neputință de văzut, dar continuu și regulat. Viața noastră poate să fie desăvîrșită în tot cursul dezvoltării sale; totuși, dacă se împlinește cu noi planul lui Dumnezeu, în viața noastră va fi un progres continuu. Sfîntirea este lucrarea unei vieți întregi. În măsura în care se înmulțesc ocaziile oferite nouă, în aceeași măsură cresc și experiențele, iar cunoștința se înmulțește. Noi ajungem a fi mai destoinici de a duce răspunderile, și deplina noastră dezvoltare este proporțională cu privilegiile ce le avem.

„Planta crește prin absorbirea diferitelor substanțe, pe care Dumnezeu i le-a prevăzut pentru întreținerea vieții ei. Ea își întinde rădăcinile în pămînt. Ea se adapă cu lumina soarelui, cu rouă și ploaie, și absoarbe și din aer substanțele dătătoare de viață. Tot astfel și un creștin trebuie să crească, servindu-se de mijloacele puse la dispoziție în acest scop de către Dumnezeu. Noi trebuie să folosim orice ocazie, spre a cîștiga noi experiențe. După cum planta își prinde rădăcinile în pămînt, tot astfel și noi trebuie să ne înrădăcinăm în Hristos. După cum planta primește razele soarelui, roua și ploaia, tot astfel și noi deschidem inimile noastre, pentru a primi Spiritul Sfînt. Această lucrare nu se face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul oștirilor! Zah. 4,6. Dacă cugetele noastre rămîn ațintite asupra lui Isus Hristos, El „va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pămîntul”. El va răsări asupra noastră ca „Soarele dreptății, și tămăduirea va fi sub aripile Lui”. Noi vom înflori „ca crinul”. Atunci Domnul îi va face a înspica la fel ca și grîul „și vor înflori ca via”. Sprijinindu-ne în tot momentul pe Isus Hristos ca Mîntuitor al nostru personal, noi vom crește în orice lucru prin Acela, care este conducătorul nostru”.

Când creștinul a gustat bucuria mîntuirii, a găsit iertarea de păcat, și a făcut experiența nașterii din nou și a îndreptării, el încă este doar un prunc nou născut în Hristos. El va crește în har și putere prin încercare, rugăciune și stăruitor studiu al Cuvîntului lui Dumnezeu. „Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curînd, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mîntuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul” 2 Petru 2,1-3.

Așa după cum toți oamenii putură vedea în viața lui Hristos împlinirea legii lui Dumnezeu, la fel în creștin ar trebui să se vadă o transpunere a vieții lui Hristos, pe care el o trăiește prin ajutorul rînduit de Dumnezeu, anume, prezența lăuntrică a Spiritului Sfînt. Creștinul se străduiește să fie asemenea Domnului său. El a fost preschimbât astfel încît în reînoitul său spirit dorințele lui nu mai sînt firești, ci spirituale.

După îndreptărire, toate acțiunile vieții sînt sub îndrumarea Spiritului Sfînt. Sfințirea este o sporită experiență spirituală, așa încît cu cît trăiește mai îndelungat un creștin, și cu cît vine mai aproape de Domnul, cu atît va fi mai atent în toată purtarea și legăturile sale atît față de om cît și față de Dumnezeu. Cu frații săi el este în pace, nu numai în înfățișare exterioară, ci în însăși cugetele sale. Viața pe care o trăiește acum în trup, el o trăiește așa cum spune Pavel, „în credința în Fiul lui Dumnezeu”. Gal. 2,20.

Aceste binecuvîntări vin celor îndreptățiți prin credința lor personală. Toate făgăduințele și prevederile făcute de Dumnezeu pentru cei ai Săi le sînt drept parte dacă ei vor să le primească. Fiecare adevărat creștin trebuie să caute să-și păstreze starea aceasta de îndreptărire drept o proprietate a sa. Fără de ea, calea cea strîmă și îngustă va fi anevoie de călcat, și prăbușirea va întîmpina sufletul pentru care Hristos Și-a dat viața.

Ceea ce Dumnezeu a făcut, El nu va desface. Dacă acel îndreptătit își pierde îndreptățirea, și din nou intră în starea dinaintea, aceasta este o faptă a sa proprie, nu a lui Dumnezeu. Apostolul spune:

„Cine va ridica piră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i scotoțește neprihăniți! Cine-i va osîndi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi! Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos”. Rom. 8,33-35 p.p.

Despre mîntuiri duși în slavă și care se bucură de tot ce le poate da Cerul, Scripturile spun că ei continuă să crească. Maleahî exprimă clar acest lucru: „Pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări soarele neprihănit, și tîmăduirea va fi subț arăpîle Lui; veți ieși, și vă veți dezvolta ca și vișeii din grajd”. Mal. 4,2.

Din textul acesta reiese clar că mîntuiri, după ce vor ajunge nemuritori și se vor găsi pe noul pămînt, vor continua să crească, să se dezvolte. Nu înseamnă atunci că este de așteptat ca creștinii să crească după ce au fost îndreptățiți? Pavel menționează creșterea în credință drept caracteristica bisericii din Tesalonici. Frații din această biserică alcătuiau a pricină de mare bucurie pentru apostol datorită sporirii credinței lor. „Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, pentru că credința voastră merge mereu crescînd, și dragostea fiecăruia din voi toți față de ceilalți se mărește tot mai mult”. 2 Tes. 1,3.

Pavel susținea că la creștini, creșterea este urmarea sălășuirii în ei a Spiritului Sfînt. Luați aminte ce scria el bisericii din Efes: „Este un trup, un Duh, după cum și voi ați fost chemați la o nădejde a chemării voastre. Este un Domn, o credință, un botez, Este un Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți. Dar fiecăruia din voi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos... Și El a dat pe unii apostoli; pe alții prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, pînă vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos... Credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheat și strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste”. Efes. 4,4-7. 11-13. 15.16.

Cu toții credem că Hristos a fost desăvîrșit și niciodată n-a păcătuit și n-a avut nevoie de iertare. El a fost totdeauna bine plăcut lui Dumnezeu deoarece asculta din inimă de tot ce cerea Legea Sa. Totuși ne este spus că „Isus creștea în înțelepciune și în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. Luca 5,22. Dacă cineva atît de exemplar, ca Hristos, care niciodată n-a dat greș în împlinirea întrui tot al legii lui Dumnezeu — dacă El împlini și dovedi această creștere, atunci de ce nu și cel îndreptătit?

Cînd nu avea decît doisprezece ani, Isus puse în încurcatură pe cărturarii și preoții templului din Ierusalim. Nu era nici unul dintre acești învățători ai lui Izrael care să poată răsturna sau da răspuns la întrebările Lui; totuși El „creștea în înțelepciune”. Cînd aru treizeci de ani, El fu mai înțelept decît atunci cînd avusese doisprezece ani. El a fost tot timpul desăvîrșit, plin de har și de adevăr; totuși El creștea în toate însușirile care îl făcu iubit de Dumnezeu.

Deci, cum se poate argumenta că cineva care a fost îndreptătit nu are nevoie să crească în har și că atunci cînd a fost învesmîntat cu neprihănirea lui Hristos, El a și atins desăvîrșirea și nu mai are nevoie a spori spre a fi plăcut lui Dumnezeu? Te întrebî cum poate crește creștinul îndreptătit? El crește așa cum creșcu Hristos — prin ascultare, încercare și legătură cu Dumnezeu.

Orice viață spirituală, deși este desăvîrșită la începutul ei, trebuie să sporească. Dacă ne-am gîndi la un copilă care este desăvîrșit, fără vină, ascultător, oare ar putea spune cineva că acest copil nu va fi niciodată mai bun sau mai desăvîrșit decît atunci cînd este mic și neajutorat? Anii aduc copilului desăvîrșiri ale minții și trupului, cum și adevărata frumusețe de caracter, pe care el nu le are cînd este în brațele mamei sale. El crește în fiice însușire pe care ar avea-o, oricît de desăvîrșit ar parea el a fi cînd este copil. Creștinul născut de curînd este un prunc în Hristos. El urmează să crească în har și în cunoștința Domnului nostru. El urmează a trăi viața Sa, cea plină cu Spirit Sfînt, și să ajungă tot mai asemenea lui Hristos.

Cineva ar putea întreba: „După ce sînt îndreptătit, oare ajung atît de tare încît să nu mai am parte de ispitele cărnii”? Acest lucru este contrariu oricărei experiențe creștine. Cînd a fost ispitit Hristos de diavol? Înainte de botezul Său? Nu; după ce aru loc acesta. Cînd fu uns cu Spiritul Sfînt? Aceasta se întîmplă pe cînd ieșea din apă, după ce fusese botezat de Ioan. Cine-L duse în pustie, unde suferi foamea, setea și frigul dealurilor răcoroase ale Iudeei noaptea, iar ziua arșita dogoritoare a soarelui fără nori? Răspunsul nu este altul decît că Spiritul Sfînt îl duse în locurile pustii. Acolo, zbireretele șacalilor și răcnetele fiarelor sălbatice din timpul nopții, în lupta lor pentru trai și în căutarea de carne spre a-și potoli foamea, erau sunetele care ajungeau la urechile Lui. El nu auzi nici înțonări de innumeri spre slava lui Dumnezeu, nici înălțarea de alte rugăciuni decît cea a Sa. Cine veni la El cu ofertă de ajutorare și subtilele ispite? Marele arhivrajmaș al lui Dumnezeu și al credinciosului, căzutul „heruvim acoperitor”, care cîndva stătuse înaintea lui Dumnezeu împlinindu-l poruncile, veni la Hristos și-L ispitî de trei ori cu toate vicleșugurile ce-i fură la îndemînă. Satana avusese patru mii de ani de experiență în opera de ruinare a omului, și cunoștea foarte bine natura acestuia.

Hristos veni din pustia ispitei mai întărit în credință și mai hotărît decît atunci cînd intră în această experiență. El a fost în tot timpul desăvîrșit. Cînd a fost botezat, El nu aru păcat care să fie spălat; însă fu făcut desăvîrșit prin întîmpinarea și ținerea piept atacurilor lui Satana. „Pe Acela, care a fost făcut pentru pușină vreme mai pe

jos decît îngerî, adică pe Isus, Îl vedem încununat cu slavă și cîste, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți... Căci negreșit, El nu luă asupra-Și natura îngerilor; ci luă asupra-Și sămînța lui Abraam. Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele ne-rodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispițiți". Ebr. 9—18.

Cît de încurajatoare sînt aceste texte biblice! Ele sînt soliile de iubire din partea lui Dumnezeu față de noi, ca prin ispită să sporim în putere și nădejde. Una din experiențele cele mai de preț pe care le poate cunoaște creștinul este să cîștige o totală biruință asupra asprei ispite. El privește înapoi la aceste ore ca la ocazii cînd s-a întîlnit față în față cu Dumnezeu.

Ispitele vin la toți creștinii îndreptății. Adesea ele vin într-un așa de înălțat chip și sub formă atît de ascunsă încît simțim că Dumnezeu ne-a uitat și ne-a părăsit. Sionul zicea: M-a părăsit Domnul și m-a uitat Domnul! Pe cruce, cînd întunecimea acoperise toată țara, și Hristos era aproape să moară, El strigă: „Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit”? Gîndești tu că Domnul și Mintuitorul nostru se cuvea să sufere un asemenea chin al întunericului și disperării, și îndreptății Săi credincioși oare „să fie duși la cer pe un comod pat de flori” și în vreme ce El, care făcu posibilă mîntuirea noastră plăti prețul răscumpărării noi să fim scutiți de ispită și cercare deoarece am fost făcuți părtași ai harului Său? Apostolul spune: „Căci Domnul pedepsește pe cine-L iubește, și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-L primește... Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de intristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii”. Ebr. 12,6-11.

Adesea se pune întrebarea: „Pot ști eu să cresc în har și progres în viața mea creștină”? Fiecare creștin poate ști lucrul acesta prin probe precise. Nimeni nu are temeii să trăiască îndoindu-se de creșterea sa, afară numai dacă alege a face aceasta. Pentru dovedirea creșterii sînt mai multe probe. Poate întrebî: „Care sînt”?

Simțul ascuțit în a recunoaște păcatul, este unul. Cînd inima soroște în ura față de păcat și-și pierde orice dorință de a se găsi în tovărășia lui sub orice formă, poți fi sigur că crești în viața divină. Teama de păcat și dorința după sfințenie merg împreună. Groaza de păcat nu este doar teama de urmările lui; căci teama nu poate reține pe cineva de la rău, ci numai iubirea poate face

aceasta. Iubirea de Dumnezeu și iubirea după neprihănire poate păzi de păcat pe orice suflet. Cînd contemplăm ce a îndurat și a suferit Hristos spre a ne libera de păcat, iubirea care ne încălzește inimile față de El datorită marelui Sale jertfe ne va ajuta să fugim de păcat așa cum fugim de moarte.

Cultivarea prezenței Spiritului Sfînt ca o persoană a Dumnezeirii locuind în noi și părtașă la tot ce facem, alcătuiește un mare ajutor în ascultarea de Domnul. Conștiința prezenței Dumnezeirii în persoana Spiritului Sfînt este o puternică piedică de a păcătui. Este de neconceput ca cineva care crede că Spiritul Sfînt este în el și-i stăpînește viața, să păcătuiască cu bună știință înaintea Sa.

Aproape de Dumnezeu

ră întru ascultarea rugăciunilor noastre. „Și orice veți cere în Numele Meu, voi face pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul”. Ioan 14,13. „În numele Meu”, aceasta însemnează a ne identifica cu El, a primi caracterul Său, a manifesta Spiritul Său și a săvîrși lucrările Sale.

Dacă credincioșii lui Dumnezeu vor înălța neconținut cererile lor în spiritul celor amintite mai sus, ei nu vor fi niciodată dezamăgiți. Apostolul Pavel insistă în mod deosebit asupra vieții de rugăciune în epistolele sale. Noi, copiii lui Dumnezeu, prin rugăciune, ne putem fiine atît de aproape de Dumnezeu, încît în fiecare din încercările neașteptate, cugetele noastre să se întoarcă spre El în mod așa de natural, cum se întorc florile după soare.

„Aduceți înaintea Lui”, zice un cuvînt inspirat „dorințele, bucuriile, grijile, intristările și temerile voastre. Povara voastră nu-l va face Lui greutăți și nici îngrijirea de voi nu-l va obosi... Nimic nu este prea greu pentru El, căci El este care fiine lucrurile și guvernează întregul Univers. Nimic din cele spre pacea noastră nu este prea neînsemnat pentru El, ca să rămînă nenotat de El. Nu există în experiențele vieții noastre capitol prea întunecat, ca El să nu-l citească, și nici nu putem ajunge în incurcătură așa de mari ca El să nu le poată rezolva.

Este un lucru atît de minunat, că noi putem a ne ruga cu mult efect, este atît de înălțător faptul că muritorii nevednici și rătăcitori pot avea puterea și privilegiul de a prezenta cererile lor înaintea lui Dumnezeu. Ar fi putut credinciosul să-și dorească o putere mai înaltă, decît a fi în legătură cu Dumnezeu Cel veșnic? Slab și păcătos așa cum este, el are privilegiul de a vorbi cu Creatorul său”!

Un alt ajutor în terminarea cu păcatul este a ști că suprema ta dorință este ca să ascuți de Domnul, ca numele Lui să poată fi proslăvit în viața ta. Înainte de a pleca la lucrul tău, ia-ți cîteva minute și spune Domnului că în aceea zi vrei să-l slujești, și să fii răbdător și ascultător de toată voia Sa. Cere-l să te ajute și să te păstreze pe cărarea neprihănirii.

„Oricînd credincioșii lui Dumnezeu vor crește în har, ei vor dobîndi continuu o mai clară înțelegere a cuvîntului Său. În sfințele lui adevăruri ei vor discerne o lumină și o frumusețe nouă. Lucrul acesta s-a adevărit în istoria bisericii în toate veacurile, și așa va fi pînă la sfîrșit”.

Urmare de la pag. 9-a

Nouă, astăzi, atît fiecăruia în parte cît și ca biserică, ne este oferit privilegiul nespus de mare al rugăciunii. Să folosim acest înalt privilegiu spre a urca culmile unei vieți de biruință. Rugăciunea este taina vieții lăuntrice, Ea aduce inima în legătură nemijlocită cu izvorul de viață. Dacă rugăciunea este neglijată sau rostită pripit, sau din cînd în cînd, așa cum se nimerește, atunci, sprijinul lui Dumnezeu se pierde. Numai la altarul lui Dumnezeu ne putem aprinde luminările noastre cu focul cel sfînt. Numai această lumină ne va descoperi mîcimea și nedesăvîrșirea puținței omenestii și ne va da o înțelegere mai lămurită despre desăvîrșirea și curăția Domnului nostru Isus Hristos. E nevoie de rugăciuni serioase, pline de căldură și stăruitoare, așa cum se ruga David: „Sufletul meu dorește și tînjește de dor... inima și carnea mea strigă către Dumnezeu cel viu... Doresc după mîntuirea Ta”. Domnul așteaptă ca la tronul Lui să se înalțe astăzi aceste rugăciuni fierbinți și stăruitoare. Așa precum David, omul mult încercat, scria în cartea Psalmilor: „Orice om evlavios să se roage Ție la vreme potrivită”. Iar la acestea Domnul dă asigurarea: „La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua mîntuirii te-am ajutat. Iată acum este vremea potrivită, iată acum este ziua mîntuirii”. 2 Cor. 6,2. Să ne prindem în rugăciune de fîgăduința Domnului, să ne luăm timp de a comunica cu El, căci aceasta îi va face Lui aceeași plăcere și bucurie ca și atunci cînd vorbea cu primii oameni în răcoarea zilei.

Atotputernic Tată

Stăpîne, Domn al slavei, Atotputernic Tată,
Tu ce trimiți spre stele lumina Ta curată,
Și cu Puterea-Ți mare menții oștirea lor;
În fața Ta, cu frică, mă plec și Te ador!

Eu nu Te-aș înțelege de mi-ai vorbi prin tunet,
Căci mi s-ar stinge viața la-al vocii Tale sunet.
Dar, iată că, deși eu nu-s decît — țărînă —
Tot înțeleg că-n toate, e veșnic a Ta mînă.

Eu Te aud mai bine cînd îmi vorbești în șoapte...
Cînd ziua se preface încet-încet în noapte,
Cînd se întorc păstorii cu turmele în văi
Și urmele-nserării aprind în nori văpăi,

Cînd crinii din grădină parfumul și-l înalță
Ca semn că-n floarea albă mai arde încă viață,
Cînd, printre ramuri, luna, cu chipul ei de jar
Aprinde cu o rază al crîngului hotar,

Te știu atunci aproape, măreț, în strălucire,
Căci Tu ești „Cel ce Este“, ești Viață și Iubire.
Eu te cunosc mai bine cînd văd cît ești de mare
Și simt că Tu ești veșnic și fără-asemănare.

Cînd din adînc de neguri se-arată constelații
Ca niște diamante prin nesfirșite spații,
Cînd în abis scînteie mărețul Orion
Și alte mii de pulberi, atom lîngă atom,

Cînd zorii dimineții surîd voioși pe ape,
Privesc cît cer și valuri întinsul lor încape;
Și de s-abate-n suflet neliniștea vreodată,
În liniștea naturii simt mîna Ta, o, Tată!

FLORIN LĂIU

Curierul
ADVENTIST